

Scinteia

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R.

Anul XXXVI Nr. 39

Simbătă 31 decembrie 1966

10 PAGINI — 50 BANI

Anchete sociale, anchete
internaționale, literatură,
satiră și umor

DENSITATEA ANULUI 1966

Acad. VASILE MALINSCHI
guvernatorul Băncii Naționale

Anul care se încheie constituie, prin rezultatele obținute în toate domeniile de activitate, o etapă semnificativă, rodnică și adine memorabilă în viața poporului român, în anele construcției socialiste în țara noastră.

Cronica lui consemnează remarcabile succese, o bogăție de evenimente și transformări innoitoare succedate într-un ritm intens. Dacă ar fi să dăm o caracterizare vieții economice, politice, sociale în acest răstimp, trăsăturile dominante care se desprind sînt înaltul dinamism, efortul pentru perfecționarea activității în toate domeniile, corespunzător înalțelor exigente ale perioadelor pe care o parcurgem, a desăvîșirii construcției socialiste, munca plină de avînt a întregului popor pentru împlinirea istoricelor hotărîri ale Congresului al IX-lea al partidului.

Măsura eficienței oricărei activități o dau, firește, rezultatele practice, iar rezultatele obținute în 1966 vorbesc în acest sens de la sine. Au continuat să se dezvolte forțele de producție, a sporit avuția națională. Istoria industrializării țării va consemna anul 1966 ca anul în care a început să producă energie electrică marea hidrocentrală de pe Argeș, în care au intrat în funcțiune obiective importante ale metalurgiei ca Uzina metalurgică București și Uzina de cupru din Baia Mare, Combinatul de celuloză și hîrtie Dej, Fabrica integrată de lînă de la Constanța, în care numeroase alte capacități de producție din industria energiei electrice, construcțiilor de mașini, chimiei și industriei ușoare au fost dezvoltate și modernizate. Oamenii muncii au primit în folosință încă 50 000 de apartamente construite din fondurile statului, au fost ridicate noi școli, policlinici și spitale, instituții de artă și cultură. Apreciind activitatea pe anul care a trecut, tovarășul Nicolae Ceaușescu releva, în cuvîntarea sa la recenta plenară a C.C. al partidului, că „o caracteristică importantă a planului pe anul 1966 o constituie realizarea și depășirea prevederilor atît în sfera producției materiale, cît

și în activitatea social-culturală, în ridicarea nivelului de trai al populației. Această oglindă activității intense desfășurate de organele noastre de partid și de stat, entuziasmul cu care clasa muncitoare, țărîimea, intelectualitatea, oamenii muncii fără deosebire de naționalitate, înapăuiesc neabătut politica partidului de desăvîșire a construcției socialiste în România”. Pe drept cuvînt s-a arătat în lucrările actuale sesiuni a Marii Adunări Naționale că prin depășirea planului producției industriale, obținerea celei „mai mari producții de cereale din țara noastră, ridicarea bunăstării populației, anul 1966, primul din nou cîncinal, s-a înscris ca un important pas înainte în îndeplinirea hotărîrilor Congresului.

Amintind doar cele mai importante hotărîri și măsuri luate de partid și guvern în răstimpul anului care a trecut, trebuie să menționăm în primul rînd elaborarea planului cincinal, care, precizînd obiectivele principale ale tuturor întreprinderilor și minsterelor pentru întreaga perioadă de 5 ani și pentru fiecare an în parte, a marcat ridicarea pe o treaptă superioară a activității de planificare în țara noastră, a creat premisele pentru o mai mare stabilitate a întregii vieți economice, pentru mai buna folosire a mijloacelor materiale și umane, pentru o mai bună ritmicitate a producției.

Măsurile pentru îmbunătățirea conducerii și planificării agriculturii și crearea uniunilor cooperatiste au asigurat un cadru organizatoric mai bun, mai adecvat pentru valorificarea marilor rezerve ale agriculturii noastre socialiste, pentru participarea mai activă a muncitorilor la conducerea treburilor agriculturii și implicit la întreaga viață socială a țării. Noul cadru de organizare a activității științifice, determinat de constituirea Consiliului Național al Cercetării Științifice și elaborarea programului unitar de cercetare, acționează ca un puternic factor de stimulare a potențialului de gîndire științifică originală a poporului nostru, de coordo-

naș și orientare a activității științifice în vederea soluționării problemelor majore de care depinde progresul material și spiritual al societății noastre.

În elaborarea tuturor acestor măsuri, partidul a pornit de la studierea temeinică a realităților, a condițiilor concrete din țara noastră. În toate răzbat, ca un fir roșu, realismul și spiritul înnoitor, abordarea creatoare a problemelor noi pe care le ridică dezvoltarea societății, grija pentru a asigura sarcinilor stabilite un solid fundament, astfel încît să se asigure progresul rapid al societății, propășirea patriei noastre socialiste.

La concretizarea, definițivarea și perfecționarea principalilor măsuri privind dezvoltarea economiei naționale, a științei și culturii, o contribuție deosebită au adus-o masele largi ale poporului, prin participarea activă a unui cerc larg de specialiști, oameni de știință, activiști de partid și de stat, oameni ai muncii ocupați gînditor în procesul producției de bunuri materiale. Amploarea participării maseilor la elaborarea planului cincinal, de pildă, a îndreptățit aprecierea că el este opera întregului popor, a întregului nostru partid, emanatie a gîndirii și înțelepciunii celor ce muncesc. Această apreciere se-ar putea face cu privire la măsurile referitoare la perfecționarea conducerii și planificării agriculturii, îmbunătățirea activității științifice și a învățămîntului etc.

Numărate alte evenimente petrecute în cursul anului pun în lumină faptul că sfîtuirea cu poporul a devenit o metodă de bază în activitatea partidului. Pe această linie se înscriu constăturile pe țară cu lucrătorii din industria construcțiilor și comerț, sectoare de importanță vitală pentru economia națională, întîlnirile conducătorilor de partid cu oamenii de știință, artă, și cultură. Vibrante manifestări ale unității de nezdruccinat

Primirea de către tovarășii Nicolae Ceaușescu, Chivu Stoica și Ion Gheorghe Maurer a ambasadorului Marii Britanii

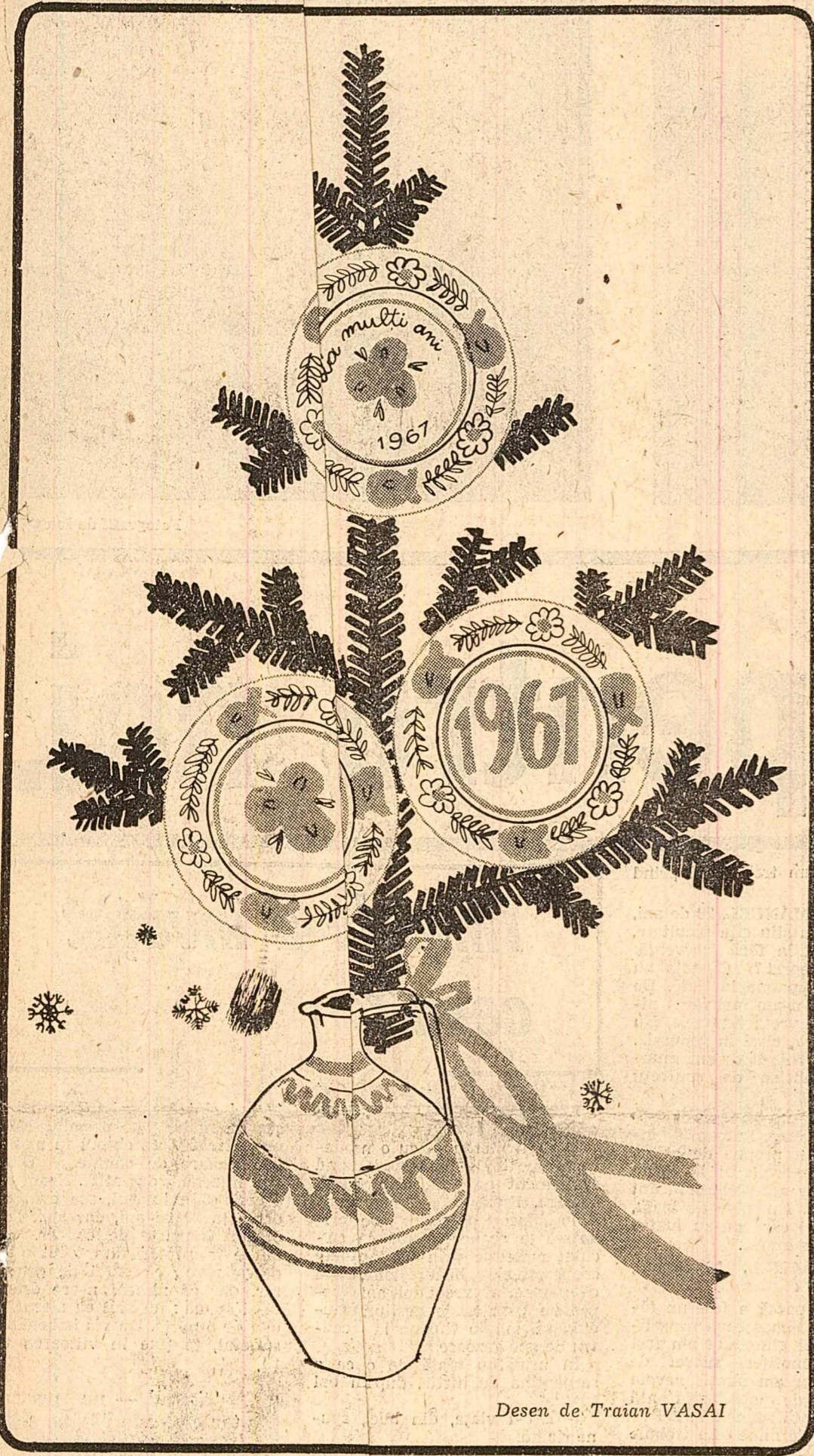
Secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Nicolae Ceaușescu, a primit vineri la amiază în audiență pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Marii Britanii la București, Leslie Charles Glass, C.M.G., în legătură cu plecarea sa definitivă din România.

Primirea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, a primit vineri în

audiență pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Marii Britanii la București, Leslie Charles Glass, C.M.G., în legătură cu plecarea sa definitivă din România.

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit vineri în audiență pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Marii Britanii la București, Leslie Charles Glass, C.M.G., în legătură cu plecarea sa definitivă din România. (Agerpres)

Desen de Traian VASAI

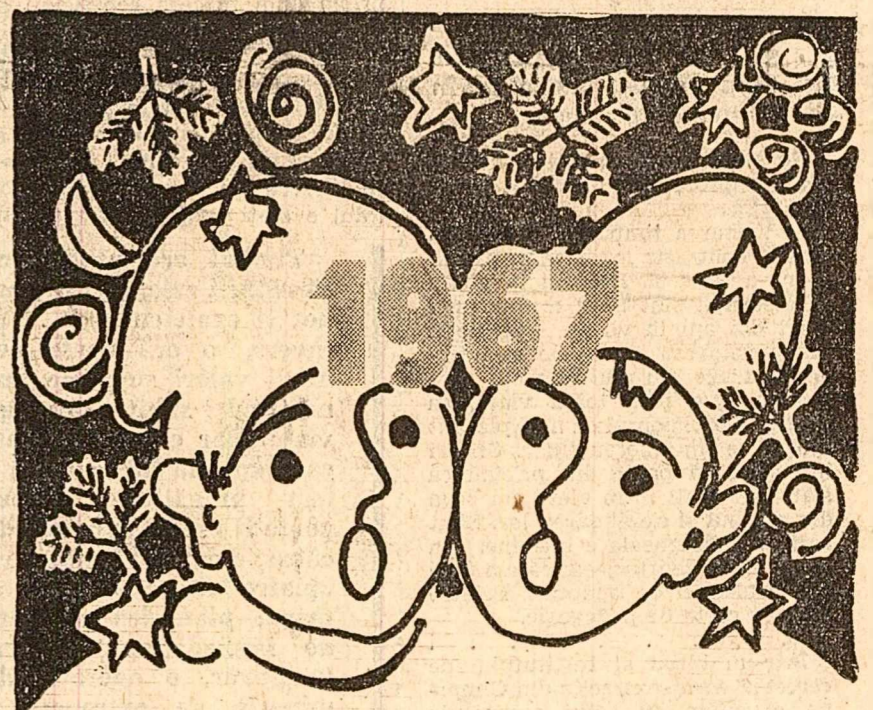
Tudor ARGHEZI

Urarea strămoșilor

De Anul Nou 1967 simt nevoia să mă adresez sutelor de mii de cititori ai Scintei, cu urările tradiționale de viață lungă și bogată în sănătate și bucurii. Primii-le iubiți cititori, cu aceeași dragoste cu care mă gîndesc la dumneavoastră în fiecare dimineață cînd deschid gazeta, e simbolul tuturor fericiților pe care vi le doresc.

Marile realizări ale activității anului care sfîrșește ne făgăduiesc alte realizări dacă se poate și mai mari datorite tineretii și energiei socialiste. Scumpa noastră Romînie a știut să-și facă loc convenit între popoare. Hîrnicia și inteligența i-au asigurat fărîi noastre un prestigiu invidiat.

România noastră o știm cu toții că și popoarele streine, că e țara prieteniei adevărate și a poeziei. În fiecare din noi cîntă mereu cu proaspete tradiții reinnoite. În numele lor urarea LA MULȚI ANI pe care o iau din gura strămoșilor, este și rămîne pe veci actuală.

Desen de Constantin PILIUTĂ

LA MULȚI ANI

Succese în muncă,
satisfacții depline
în viața personală
urează „Scinteia”
tuturor cititorilor săi!

În acest număr seamănă

Navigatorul și biologul dr. Alain Bombard, prof. dr. Dizaine Elskens, prof. dr. în științe geografice A. P. Kapița, dr. Dan Gavrilu, laureații Premiului Nobel prof. Artturi I. Virtanen, prof. dr. J. Lederberg, acad. prof. Al. M. Prohorov, prof. Giulio Natta, actorii de teatru și cinema Jean Gabin, Radu Beligan, Sophia Loren, Michel Simon, Alexei Batalov, Vittorio de Sica și alții.

TIMPUL lucrează pentru noi. SĂ-L AJUTĂM!

Îată-ne la sfîrșitul unui an și, totodată, în pragul altuia, pîșind dintr-unul într-altul pe tulburătoare punde de ceasuri a nopții Anului Nou. Vremea își mestecă apele, îngemănînd pe ce a fost cu ce va fi; simțim „aproape” fizic TIMPUL și îi palpăm consistența, descurgerea, perisabilitatea...

Ne despărțim de vechiul an cu sentimente contradictorii, cu satisfacție dar — de ce să n-o spunem? — și cu regret căci oricum el se scade dintr-un buget al vieții, limitat. Dar vine clipa cînd, ridicînd paharele, sorbim primul strop al noului an și ne dorim nouă și tuturor ani mulți, viață lungă, împliniri viitoare.

La popasul acesta între ani cînd orice om, devenit Ianus, privește simultan în

urmă și în față, cînd TIMPUL se dă și — în prim plan — împlie scena conștiinței fiecareia, am întrerupt citeva lîni monologuri ale oamenilor. Am sondat oameni de lîjerite vîrste, pornind de la acest prim element de identificare. Căci înainte de a afla ceva — orice — despre cineva, înainte de a ști măcar cîm îl cheamă, cu ce se îndelepnește, ce fel de om este, îi înregistrăm vîrsta. Observăm: e tînăr, matur ori bătrîn și dintr-o dată, fără nici un fel de alt detaliu biografic, în mintea noastră se produce o primă imagine asupra omului. S-a spus: „Amurgul vieții își poartă cu sine lîmpa...”. E vîrsta concluziei, a bilanțului, prilej de meditație retrospectivă. Și nu există o vîrstă de rîscoare, o „cumpănă a vieții”, o epo-

de Mircea SÎNTIMBREANU
și Vasile BĂRĂN

„cî a primelor culesuri? Dar „primăvara” vieții cu primele zboruri?”

Anu situat ancheta la intersecția dintre anul, nechi și anul nou. Este momentul cînd fiecare „înregistrează

CE VALOARE
ARE TIMPUL
PENTRU DV.?

Ne rîspund, deschizînd pîrtia a zeci de alte convorbiri. BARBU VLĂDES-

această privință performanțele liceului. Stăpînesc perfect din liceu limbile engleză, franceză, rusă, germană.

— Mă pasionează forța și „șiretenia” timpului, mecul neconștient la care mă provoacă. E o partidă de mutații alternative, șah dacă vrei, în care țin neapărat să-i smulg, în fiecare zi,

de șah are 64 de pătrățele, dar valoarea lor strategică este inegală. Depinde de urma urmei de mine, să-l fac să-mi cedeze. Simt o satisfacție spirituală să dictez timpului „încercătura, să intensific randamentul. Totul e să nu te lași „mituit” de timp, de „plocoanele” lui, aparent atît de fi-rești; dulceața liniștii, ispi-ta comodității, a mapei închise, a conversației — palavrageală, fără țintă, această gumă de mestecat a minții... Cred că timpul este un adversar pe măsura omului, se predă greu, se sustrage ușor, are aliați. E pasionant să-i oblige la capitulare fără condiții.

(Continuare în pag. II—III)

Interviu despre Timp cu Virtele la cataracta anului 1966

mai puternic vibrația timpului, așa cum simțim mai bine fluviul în pragul cataractei — cînd timpul își dezvoltă mai precis traiectoria, viteza, plenitudinea.

CU, 23 de ani, cercetător stagiar la Institutul de cercetări biologice al Academiei. A intrat în Facultate cu media 10 și, într-o splendidă monotonie, a isprăvit-o cu media 10, repetînd în

principalele piese. Neapărat principalele... — Ai izbit să-i smulgi și anumite „secrete”? — Unul singur: cunosc elasticitatea timpului. O zi are 24 de ore numai în principiu, așa cum o tablă

Virista concluziilor

mai discutam diferitele soluții tehnice! Astea erau clipe febrile, creative. Dar am fost nevoit să iau parte și la discuții sterile, sedințe formale, plăticoase. După părerea mea formalismul este rozătorul cel mai periculos al timpului. Ne stralucim cu încheiem un proces-verbal ca să nu se spună că n-a avut loc cutare acțiune. Pentru că sint unii care nu văd rezolvarea vreunui lucru decât prin sedințe. În cele din urmă scopul dispare și rămâne drept realizare sedința însăși. Consecințele sociale ale sedințelor sint însă mult mai grave: acțiunile formale, dar care vor să lase impresia unui lucru bine organizat, exercită o influență negativă asupra conștiinței. Ele pot tocii, în cazul în care interesul real pentru viața socială și nu numai pentru viața socială, deoarece obișnuindu-se cu pierderea „oficială” a timpului, ca să zic așa, omul poate pierde interesul și pentru timpul său individual.

SĂ-L AJUTĂM!

această privință nu fac nici un efort, totul mi se impune, mă obligă. Firește, se adună... Și mi se pare mereu că rămân dator.

— Alții au lucrat și lucrează mai mult. Și apoi, adăugă rîzînd, am un vecin inginer. În fiecare seară joacă poker. E mai obsesiv decât mine, nu credeți?

— Există o nevoie organică a omului de a da, și această este, poate, replica — peste timp — a tot ceea ce el a primit. Îți poți dăruii timpul în mod instinctiv, din omenie, de exemplu, și aceasta o facem cei mai mulți dintre noi. Este solidaritatea imediată, directă, a omului cu semenul său. Dar, în afară de aceasta, există și o altă formă, de o capacitate superioară, de a-ți ajuta semenii. Shakespeare, de pildă, ne-a dăruit timp... El ne-a făcut cunoscuți latini ale spiritului omenesc, frumuseți ale sufletului, personajele sale au intrat în experiența noastră de viață. De la Homer la Einstein, de la Titus Livius la Vasile Pîrvan, timpul tuturor acestor titani, concretizat în opere nepieritoare, ne stă fără rezervă la dispoziție, devenind filonarea de aur ale propriului nostru timp.

— Dar DV. AȚI FURAT CUIVA TIMPUL? AȚI TÎNUT PE LOC VIAȚA CUIVA? Omul din fața noastră, profesor din Timișoara, T. L. ruși și se detașeze de trecut, să-l privească de departe, ca de pe o colină.

— Există o nevoie organică a omului de a da, și această este, poate, replica — peste timp — a tot ceea ce el a primit. Îți poți dăruii timpul în mod instinctiv, din omenie, de exemplu, și aceasta o facem cei mai mulți dintre noi. Este solidaritatea imediată, directă, a omului cu semenul său. Dar, în afară de aceasta, există și o altă formă, de o capacitate superioară, de a-ți ajuta semenii. Shakespeare, de pildă, ne-a dăruit timp... El ne-a făcut cunoscuți latini ale spiritului omenesc, frumuseți ale sufletului, personajele sale au intrat în experiența noastră de viață. De la Homer la Einstein, de la Titus Livius la Vasile Pîrvan, timpul tuturor acestor titani, concretizat în opere nepieritoare, ne stă fără rezervă la dispoziție, devenind filonarea de aur ale propriului nostru timp.

— Există o nevoie organică a omului de a da, și această este, poate, replica — peste timp — a tot ceea ce el a primit. Îți poți dăruii timpul în mod instinctiv, din omenie, de exemplu, și aceasta o facem cei mai mulți dintre noi. Este solidaritatea imediată, directă, a omului cu semenul său. Dar, în afară de aceasta, există și o altă formă, de o capacitate superioară, de a-ți ajuta semenii. Shakespeare, de pildă, ne-a dăruit timp... El ne-a făcut cunoscuți latini ale spiritului omenesc, frumuseți ale sufletului, personajele sale au intrat în experiența noastră de viață. De la Homer la Einstein, de la Titus Livius la Vasile Pîrvan, timpul tuturor acestor titani, concretizat în opere nepieritoare, ne stă fără rezervă la dispoziție, devenind filonarea de aur ale propriului nostru timp.

— Există o nevoie organică a omului de a da, și această este, poate, replica — peste timp — a tot ceea ce el a primit. Îți poți dăruii timpul în mod instinctiv, din omenie, de exemplu, și aceasta o facem cei mai mulți dintre noi. Este solidaritatea imediată, directă, a omului cu semenul său. Dar, în afară de aceasta, există și o altă formă, de o capacitate superioară, de a-ți ajuta semenii. Shakespeare, de pildă, ne-a dăruit timp... El ne-a făcut cunoscuți latini ale spiritului omenesc, frumuseți ale sufletului, personajele sale au intrat în experiența noastră de viață. De la Homer la Einstein, de la Titus Livius la Vasile Pîrvan, timpul tuturor acestor titani, concretizat în opere nepieritoare, ne stă fără rezervă la dispoziție, devenind filonarea de aur ale propriului nostru timp.

— Există o nevoie organică a omului de a da, și această este, poate, replica — peste timp — a tot ceea ce el a primit. Îți poți dăruii timpul în mod instinctiv, din omenie, de exemplu, și aceasta o facem cei mai mulți dintre noi. Este solidaritatea imediată, directă, a omului cu semenul său. Dar, în afară de aceasta, există și o altă formă, de o capacitate superioară, de a-ți ajuta semenii. Shakespeare, de pildă, ne-a dăruit timp... El ne-a făcut cunoscuți latini ale spiritului omenesc, frumuseți ale sufletului, personajele sale au intrat în experiența noastră de viață. De la Homer la Einstein, de la Titus Livius la Vasile Pîrvan, timpul tuturor acestor titani, concretizat în opere nepieritoare, ne stă fără rezervă la dispoziție, devenind filonarea de aur ale propriului nostru timp.

V-a furat cineva sau ceva timpul?

— Am avut acest sentiment. Eu am lucrat la uzina de mult ca inginer șef la Pînă de Vale Victoria-Călan. Au fost ani de mare intensi-

— Am avut acest sentiment. Eu am lucrat la uzina de mult ca inginer șef la Pînă de Vale Victoria-Călan. Au fost ani de mare intensi-

— Am avut acest sentiment. Eu am lucrat la uzina de mult ca inginer șef la Pînă de Vale Victoria-Călan. Au fost ani de mare intensi-

— Am avut acest sentiment. Eu am lucrat la uzina de mult ca inginer șef la Pînă de Vale Victoria-Călan. Au fost ani de mare intensi-

— Si după ce ai să-l termini? — O să mă gândesc la meteorologie — ne spune mama lui. De altfel, toate explicațiile ni le-a dat mama și nu el, (el stătea pe pat și asculta cum ascultam și noi, ca și cum ar fi fost vorba de altcineva): „are note bune, e excepțional, de mire notă bună, bine, la serviciu era printre cei mai săritori, a colindat iarna toate virfurile de munți, dar iată ce s-a întâmplat...” Încit omul acesta calm și cu o privire atît de blîndă îți părea inconjurat de tot felul de inovații.

O dată cu întoarcerea ultimii file, calendarul anului 1966 devine cea mai proaspătă piesă de arhivă.

Anul 1966 a fost un pas înainte în viața dv.?

— Si astfel am continuat interviul: CE VICTORII AȚI AVUT ASUPRA DV. ÎN ANUL CARE S-A SCURS? ELENA și MARIN RĂDUȚOIU, tineri medici, din comuna Bălănești, raionul Gorj, ne-au declarat:

Simțim, într-un singur mînunchi cele 365 de zile, acum încheiate într-un cerc distinct al vieții noastre. Și nu ne despărțim de acest ultim cerc al timpului nostru înainte de a ne gândi măcar fugăr la locul pe care-l va fi ocupat în viața fiecăruia dintre noi. În mod spontan ne punem o întrebare pe care am repetat-o și pe parcursul anetei noastre:

Anul 1966 a fost un pas înainte în viața dv.?

— Si astfel am continuat interviul: CE VICTORII AȚI AVUT ASUPRA DV. ÎN ANUL CARE S-A SCURS? ELENA și MARIN RĂDUȚOIU, tineri medici, din comuna Bălănești, raionul Gorj, ne-au declarat:

— În primul rînd, în acest an am înțeles că se poate trăi nu numai la oraș ci și la sat. Sotim aceasta ca o victorie asupra unei prejudecăți care ne-a chinat încă din facultate: „O să ne îngropăm acolo”, ne ziceam. Convingerea că satul poate fi teren de studiu, de perfecționare ne-a dat-o munca. A fost un an care ne-a solicitat intens cunoștințele, ne-a purtat în fața unor situații de viață în care ni se cerea să luăm singuri hotărîri. Să decidem! Anii viitori vom fi, credem, mai puternici.

— CE INSUCESSE AȚI AVUT ȘI ÎN CE MĂSURĂ AȚI ȘTIUT SĂ LE TRANSFORMĂȚI ÎN ÎNVĂȚĂMINTE? RĂSPUNDE LA DIRECTIA ORGANIZĂRII comerțului, Sfatul popular al orașului București. Un succes deosebit de mare: am terminat I.S.E. și doresm să fiu reabilitat în comerț extern. Am nimerit economista la sfatul popular! Am plîns. Mi-am scotot anul ca un an rău, eram profund dezamăgit. Acum la sfîrșitul anului vechi, la începutul celui nou, pot spune că sint puțin și simplu îndrăgostit de munca mea. Și iată de ce: după un timp mi s-a cerut să studiez cererea de consum a populației. Un studiu care a început să mă atragă. Sint aitea probleme: economie, sociologie, psihologie! Mi se cere o activitate febrilă. Sint că

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— V-AȚI VEITAT ÎN OGLINDĂ? VEDEȚI PE O-BRAZ DAR ENLAUNȚUL DV. SIMȚIȚI CUM A TRE-CUT TÎMPUL? VICTOR CĂRTINA, student în anul II, Facultatea de medicină veterinară.

— Mi-am surprins adesea maturizarea obrazului. Trăsăturile devin tot mai bărbătești. Am simțit însă și o creștere interioară. Nu mai îmi plac fleacurile, nu mă mai pierd în mărșănișuri. Discern lucrurile.

— GHEORGHE ȘENDREA, 57 de ani, jurist-consult la Consiliul regional al sindicatelor Dobrogea.

— SIGUR că timpul se vede pe față. Dar și în tine. Am avut mult de lucru în acest an și mă bucur că felul în care am gândit a fost just; părerile mi-au fost îmbrățișate cu căldură; orientarea mi-a fost bună. La vîrsta mea fiecare an se umple din cealaltă.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

— ANUL 1966 OCUPA UN LOC ANUME ÎN VIAȚA DV. SAU SE VA ÎNSIRA LINGĂ CEILALȚI ÎN CA MĂRGEA ÎNTR-UN ȘIRAG? ANA și TUDOR BURCĂ, Bd. 1 Mai 168, Brașov: — Va rămîne un an de aniversare: nașterea primului nostru copil.

Desen de C. PILIUȚĂ

Sint clipe generoase cind omul, copleșit, simte nevoia să dăruiască totul, cind el este un elan radiind căldură, bunătațe, noblețe. Sint clipe cind esența omenescă se revarsă copleșitoare și omul simte plener bucuria de a fi, bucuria de a iubi și de a fi iubit. Astfel de clipe generoase vor fi întotdeauna amintiri de preț, simboluri ale căldurii și generozității umane.

dorești toate bucuriile din lume, pentru ei chemi fericirea. In clipa aceea, ești el. Acest miracol al uitării de sine, capacitatea de a dori fericirea altora sint semne ale frumuseții omului, ale puterii sale de a se depăși. Culegînd mărturisirile pe care le veți citi în pagina de față am vrut să anticipăm generoasa clipă de la miezul nopții, imaginea ei înainte de a o trăi dumneavoastră înșivă. Sfînd de vorbă cu femei și bărbați despre tovarășii lor de viață a lipsit desigur climatul clipei. Dar scurtele noastre convorbiri sint, poate, mici pregătiri pentru marele eveniment.

CEI VEȚI URA ÎN NOAPTEA ACEASTA OMULUI DRAG?

George Radu CHIROVICI

Desen de Iura CALĂRAȘU

Sărbătorile de fiecare zi

— Ce îi doresc lui acum, în pragul sărbătorii? — a regretat înțelebarea noastră, inginerul ȘTEFANA VARGA din Brașov. În fiecare zi este o sărbătoare. Eu în fiecare zi îi doresc ceva.

— Aveți dreptate: fiecare zi este o sărbătoare.

— În fiecare zi îi urez în gînd să aibă o zi bună, o zi de care el însuși să fie mulțumit. Ceea ce îl mulțumește pe el mă mulțumește și pe mine.

— Iar cu prilejul acestei zile deosebite, a zilei de Anul Nou, ce îi urezi?

— Scrieți: să fie în continuare aceluși om generos, cald, care este acum; să pună aceeași pasiune în meserie; să rămînă tînăr și entuziasmat, așa cum este. Și îi urez să nu obosească. Și îi urez să fie mai puțin repezit, să nu mai judece

pripit cum face cîteodată, să nu se mai lase descurajat ușor.

— Sint sigur că va fi fericit acultîndu-le.

— O, cine poate ști! mîncează gravitatea interlocutorului meu. Bărbații sint înținți din complicație...

— Noroc cu femeile că sint mai simple! Se mai echilibrează lumina...

— Intr-unul din laboratoarele Institutului de fizică atomică din Cluj stîm de vorbă cu doi dintre membrii colectivului care a comunicat, pentru prima oară în lume, descoperirea unor legi care guvernează repartizarea deuteriului în zăcămintele de hidrocarburi. Desigur că nouă, profesorii, numele nu ne spune nimic, dar asta nu face ca descoperirea să fie mai puțin importantă din punct de vedere științific sau economic.

— Același lucru îl spusese, altfel, profesorul NICOLAE POP de la Școala generală din Chinteni.

— Nu există bucurie hărăzită unui singur om. Și nu ești capabil să primești o bucurie dacă nu ai și capacitatea de a o oferi altuia.

— Stau de vorbă cu scriitorul VASILE REBREANU.

— Îi doresc Arădnei împlinirea celei mai fierbinți dorințe a ei care este, în clipa de față, și cea mai fierbinte dorință a mea: o fetiță.

— O întrebare, Vasile Rebreanu. Ce crezi despre dragoste?

— Răspunsul cel mai concis l-am aflat în țara, citind volumul lui „De chemat bărbatul pe stela”. Acolo spune nimic, dar asta nu face ca descoperirea să fie mai puțin importantă din punct de vedere științific sau economic.

Urări banale ?

CONSTANTIN STROE, directorul Intreprinderii cinematografice regionale Brașov:

„Îi doresc sănătate; și fie mulțumită de mine și de copil... Îi urez fericire!”

MARIA MUREȘANU, bibliotecară din Apohida:

„Să fie sănătos, să fie același muncitor bun. Să se înscrie la școala de mame. Să fie bun.”

ROSMARIE STOFF, dactilografă din Sibiu:

„Îurez din toată inima fericire; și îi urez să fie totdeauna voios, să aibă prieteni adevărați, să fie un om respectat!”

ILIE CONSTANTIN, strungar în secția T 42 a Uzinelor „Tractorul”:

„Multă sănătate; înțelegere în familie ca și pînă acum; bucurii multe; fericire!”

IOAN GÖDRI, medic specialist la Spitalul nr. 1 din Brașov:

„Îi urez în primul rînd realizarea

pe plan profesional. (Eva Gădri este învățătoare — n.n.) Îi urez sănătate și multă fericire!”

„Copilindu-le dintre filele carnetului, apar, unul cîte unul, chipurile celor cu care am stat de vorbă. Dactilografia blondă care va împlini săptămîna viitoare 18 ani, măritată de trei săptămîni, medicul cu privirea blindă căsătorit acum 16 ani, strungarul, bibliotecara, directorul... Oamenii de toate vîrstele, din toate colțurile țării, cu firi deosebite, cu gânduri felurite.

E oare banal să urezi sănătate și fericire? Îi urează sănătate dar în clipa cînd buzele roștește cuvîntul, prin fața ochilor minții se perindă nopțile de veghe de atunci, cînd el era bolnav, toamna și speranța cu care l-a privit „atunci” pe medic, fruntea palidă, obrazul istovit pe penă. Îi urează fericire și prin fața ochilor minții se perindă cauzurile cînd tovarășa de viață era

ab clipele de cumpănă, de neînțelegere, poate de dezamăgire. (ele sint instrumente care se c, iar mecanismele sufletului-luati de fine! Sint la fel de boia explozia de lumină a pe în primăvară, ca prima ninsoasă an sau ca răsăritul soarelui care leacul lucrurile cele înșuite cu intrinsece cea mai înlocure putere. Și cuvintele și fel, dacă știu să dai la o prusta subtilă ce în învîlvele și se produce miracolul: ele șesc, sint noi, cu rezonanță. Pentru că hotărîtoare este țigara de sentimente a cuvîntului.

cu seamă oamenii strîns legațetele nu au nevoie de vorbire; pentru ei sint de a jîtvea. O privire, o inflexiune din, un zîmbet sint, pentru ei, yogate în înțelesuri din cîine se tiradă. Nu cuvîntul nu, nu tul „cîit” hotărîtoare măsura în el este „bogat” sau „sărac”; bilul zîmbetului și al privirii care îl rostește sint totul, fata de vibrație interioară al mesager este el.

racolul cuvintelor? Împrumutăt ul celui care le rostește.

„Folosiți pentru felicitări telegrame lux!”

O reclamă pe care am văzut-o de curînd ne adresează „sincere felicitări pentru ideea de a folosi pentru felicitări telegrame lux”. Ingenios și spiritual! Dar meriți oare felicitări atunci cînd folosești fraza stereotipă a telegramelor adresîndu-te tovarășului de viață? Omului de lingă tine? Nu cumva, din grabă sau din nepăsare, nu faci decât să așterni în tre și el sutele de kilometri pentru învingerea căroră a fost creată telegrama? Nu cumva aceste sute de kilometri există? Să cercetăm.

— Ce îi urezi soțului dumneavoastră cu prilejul noului an? — o întrebăm pe LUCREȚIA M., zefar din Cluj.

— La mulți ani, multă fericire și... realizarea tuturor dorințelor!

— Dar ce vrea să vă întreb care sint aceste dorințe?

— Pauză. Nedumerire, apoi: — Le știe el, sint ale lui.

MARIAN I., funcționar din Sibiu, adresează soției aceeași urare ca și Lucrăția M. Consecvenți, punem aceeași întrebare:

— Și care sint aceste dorințe?

— Păi... să fie sănătoasă... fericită...

— Asta își dorește orice om. Dar ce își dorește dînsa? E soția dumneavoastră?

— Ei, ca femeile! Ce să-și dorească? Pantofi, rochii.

(Paranteză. MARGARETA I., învățătoare, soția lui Marian I.: „Îi doresc multă fericire; și mai multă încredere în oameni; și îi urez să-și petreacă mai mult timp acasă, cu mine și cu fetițele!” Quod erat demonstrandum.)

Iată două urări, mai bine zis urări de urare, una singură, acolo unde ar fi trebuit să fie două. Iată

doi oameni care s-au autoportretizat în cîteva fraze. Clipa generoasă de la miezul nopții se dovedește a fi un reflector puternic, aprins brusc, luminînd cîteodată și lucruri pe care unul sau altul ar fi preferat să le lase în umbră.

Discutam cu inginerul GHEORGHE M. din Brașov:

— Îi urez sănătate multă fiindcă viața, să-l cunoască dorințele, așa-înta asta mi-a dat multă bătaie de cap, cel puțin tot atât de bine cap cu boala ei. Am cheltuit o groază de bani.

— Nu cred!

— Nu credeți c-a fost bolnavă? — Nu; nu cred că pentru asta i-rați multă sănătate. Sint convins că vă gîndiți la suferințele pe le-a îndurat și pe care nu le și repetate; nu cred că aici e rba de bani.

— A, da, desigur, s-a grăbit el mi taie vorba. Desigur... nu știu mi-a venit... sigur, banii nu mtează...

— Deși despre bani era vorba.

Constatasem, la unii dintre interlocurii noștri, că vorbele sint săce. Dar numai vorbele. Aici e vers: vorbele sint prea bogate pentru ceea ce cuprînd. Sănătate, fericire... vorbe și în dosul dr nimic. Hirtie-monetă fără acoperire.

Le facem și noi o urare de Anul Nou. Din toată inima:

„Mai înți sănătate, fericire, viață lungă și împlinirea tuturor dorințelor. Le urăm apoi să se alepece cu grijă asupra tovarășului lor de viață. Să-l cunoască dorințele, așa-înta asta mi-a dat multă bătaie de cap, cel puțin tot atât de bine cap cu boala ei. Am cheltuit o groază de bani.

— Nu cred!

Astăzi la ora 23.59 dinute și 59 de secunde ne vom reține, involuntar, resția. Pentru o clipă. Și ne vom gîndi la cei dragi. Noul este legat de ei la fel cum sint legate una de alta secole. Apoi va exploda secunda de cristal și un alt an va gește chipurile și peste sufletele noastre. Și vor înce urările. Le vom ura totul și ne vor ura totul. Deosebit fi urările și totuși la fel. Pentru că în urările noastre fără voie, vom fi cuprinși și noi, iar în urările lor, fără e, vor fi cuprinși și ei.

Cînd doi oameni și-legat destinele, o parte, o bună parte din ele s-a topit -unul. Sub acest semn al iubirii și răspunderii omenie ștat multe, multe dintre răspunsurile la ancheta noastră.

De-a lungul unui antreg, soții merg alături printre micile și marile bucuși necazuri cotidiene. Și poate că doar rareori mediteză conținutul grav, esențial al drumului pe care îl stră. Dar vine o clipă, secunda de cristal, cînd toată iuba și toată grija se concentrează într-o urare. O urare întru altă 365 de zile, făcută acum, în lumina puternică rimei nopți a anului. Sub semnul ei, privești în ochii dlui drag și, uitîndu-te pe tine, îi urezi un an încărcat toate bucuriile pămîntului. Secunda de cristal te sfîrșe în ea.

FIE CA SECUNDE CRISTAL SĂ DĂINUIE TOT ANUL!

DENSITATEA ANLUI 1966

(Urmare din pag. 1)

dintre partid și popor au prilejuit vizitele în diferite regiuni ale țării ale conducătorilor de partid și de stat, care au discutat cu activii de partid, cu comunistii, cu muncitorii și cadrele tehnice din întreprinderi, cu țărani cooperatori, cu intelectualii, cu oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități despre rezultatele obținute în îndeplinirea cincinalului, despre măsurile ce trebuie luate pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a sarcinilor trasate de Congres.

În toate acestea și-a găsit o vie expresie procesul continuu și multilateral de dezvoltare a democrației socialiste, care asigură participarea activă, nemijlocită a tuturor celor ce muncesc la rezolvarea problemelor politice, economice și social-culturale ale țării. În permanență consultate a maselor, ale căror năzuințe și interese vitale le exprimă cu fidelitate, în legătura vie cu poporul rezidă de fapt justetea, forța și eficiența politică a partidului, adeziunea unanimă la această politică a întregului popor; care vede în ea propria sa politică, programul înfloririi patriei, al fărâmi viitorului său luminos.

O contribuție la creșterea rolului maselor largi ale celor ce muncesc în viața societății noastre au adus congresele ținute în ultimul an — al sindicatelor, al țărănilor cooperatori, al Uniunii Tineretului Comunist, Conferința Națională a Femeilor. Salutarile adrese ale acestor congrese, în numele C.C. al partidului, de tovarășul Nicolae Ceaușescu au exprimat sarcinile ce revin organizațiilor respective în etapa actuală, dîndu-le o perspectivă clară în activitatea generală a poporului, indicînd căile pentru o tot mai intensă și mai fructuoasă participare a sindicatelor, uniunilor cooperatiste, organizațiilor U.T.C., maselor de femei la îndeplinirea politicii partidului.

Fieele calendarului anului care a trecut au înscris un șir de importante măsuri cu caracter social. De terminate de stărilor negative ce

s-au manifestat în ultimii ani — scăderea sporului natural al populației, creșterea exagerată a numărului divorțurilor — ale măsurii reflectă înalta răspundere a partidului față de 0-rul poporului, grija sa pentru asigurarea familiei, căreia îi revin rol de mare însemnătate în dezvoltarea societății, a națiunilor noastre socialiste, pentru creșterea și educarea tinerelor generații.

O puternică rezonanță în asa oamenilor muncii au avut mra-re pennisilor și adoptarea nedei a pensilor, parte integrantă ansambului de măsuri cuprin în planul cincinal în vederea rării standardului de viață al popului. Adoptarea acestei măsuri adevănit posibilă datorită succese obținute în îndeplinirea planului și potențialului economic țării.

Atenția partidului s-a îndreptat spre tinerile vîrstare ale tineri. În cursul acestui an a a loc conferința de constituire aonșiliului Național al Organizației Pionierilor, în scopul îmbunătățirii muncii de formare a noi generației, prin creșterea aportu educativ al cadrelor didactice.

Mai trebuie, în sfîrșit, sănalte unele acțiuni și evenimente caracter istoric și cultural, a ror însemnătate în dinamizarea virtutilor poporului nostru. Invalniuzarea însușirilor sale creare pe linia unei vechi și bogă tradiții umaniste, nu poate scăpămînui. Sărbătorirea centenarului Academiei în acest an a reprezentat un moment important în via noastră științifică și culturală, rilejuind trecerea în revistă așogătelor tradiții progresiste ale întrei românești, precum și corectarea obiectivelor, sarcinilor (cîste ce revin oamenilor de știință din țara noastră în etapa actuală) cînd înfăptuirea programului (proprie economică a patriei) le clamă imperios un activ creșcă în toate domeniile de activitate științifică, așit sub aspectul cercărilor fundamentale, cit și aceli cercetării aplicative, științific constituind tot mai mult o forță materială a producției.

Memorabil va rămă de aseme-

nea, așit pentru cadrele didactice, cit și pentru studențimea română, faptul că, pentru prima dată în istoria învățămîntului nostru superior, la deschiderea cursurilor universitare din acest an — moment sărbătoresc în viața profesorilor și studenților — au luat parte reprezentanții conducerii superioare de partid și de stat.

Pe plan extern, în domeniul relațiilor noastre internaționale, activitatea României în cursul anului 1966 a fost fructuoasă și plină de semnificație.

România s-a manifestat consecvent ca militanță activă pentru întărirea prieteniei și alianței cu toate țările socialiste, pentru dezvoltarea colaborării cu toate țările, indiferent de orînduirea lor socială, în interesul cauzei păcii și securității internaționale, ca promotoare fermă în relațiile internaționale a principiilor de suveranitate și independență națională, de egalitate în drepturi și neamestec în treburile interne ale statelor, principiul care capătă o recunoaștere și prețuire tot mai largă în întreaga lume.

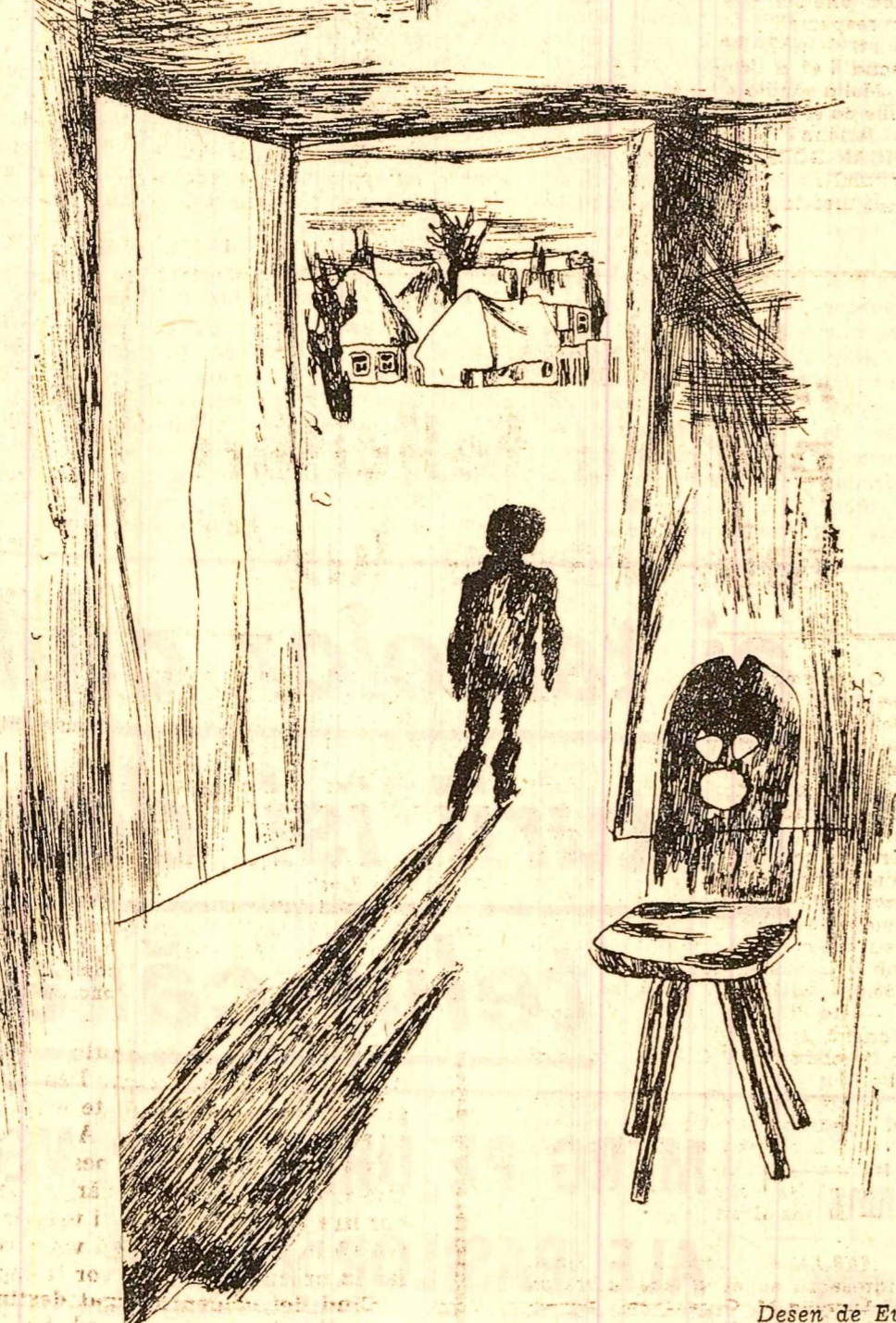
Lărgirea relațiilor noastre externe așit pe linie economică, cit și pe linie culturală, științifică și artistică, a contribuit la afirmarea tot mai largă a valorilor noastre materiale și spirituale dincolo de hotarele țării.

Succesele obținute în fărîrea noii orînduiri, activitatea desfășurată pe tărîm internațional au făcut să crească prestigiul și autoritatea României socialiste, cunoscută și apreciată, pe toate meridianele globului, ca un factor activ în marelui front al luptei pentru pace și progres social, pentru realizarea aspirațiilor înaintate ale omenirii contemporane.

Anul 1966 prezintă, pe total, un bogat mîncuș de realizări remarcabile ale poporului român. Întregul popor simte intens că năzuințele sale de mai bine se află în mîini de nădejde. Realizările pe care le-am obținut sub conducerea partidului comunist au deschis țării acces și mai larg la știna și prețuirea opiniei publice progresiste mondiale.

Zaharia ANCU

CONFESIUNILE
LUI DARIE

Desen de Eugen MIHAESCU

1 Acum cîteva săptămîni s-au împlinit 18 ani de la apariția, în volum, a romanului meu „Descult”. Fragmente din acest roman începuseră să fie tipărite în „Contemporanul” din primăvara anului 1947. Nici cînd am scris romanul și nici în lunile care au urmat după apariție nu mi-am dat seama că am scris o carte care va însemna o cotitură importantă în cariera mea literară și, poate, un moment interesant în dezvoltarea prozei românești în perioada de după albele — pe rînd de povăiri, de cuturări, de izbutiri sau de neizbutiri care, după părerea mea, încă nu s-a încheiat. Impresia că s-ar putea ca „Descult” să fie o carte trănică am avut-o mai tîrziu, mult mai tîrziu, după ce romanul fusese relipărit de patru sau de cinci ori și se tradusesse în numeroase graiuri streine. Luai aminte că am spus impresia și nu convingerea. Impresii cu privire la oameni, la lucruri și chiar la opera mea literară pot să am mai ușor. La convingeri ajung greu, iar uneori greu de tot. În cazul lui „Descult” am rămas și acum tot la impresii. Cînd că, în general, scriitorii care sînt conștienți de nemurirea operei sale literare suferă și nu puțin — de îngămbe. Ferestre-mă, Doamne! În țepi aproape nicăieri de ani de cînd capitolul lumea literară am înfățișat literatură care s-au străduit pînă la chinurile să mă facă să cred în genul lor. Multi dintre ei au trecut în lumea dreptilor, iar scrierile lor au căzut, pe bună dreptate, în uitare cea mai deplină. În schimb, pot depune mărturie că niciodată nu l-am auzit pe Matei Caragiale exprimîndu-și într-un fel sau altul speranța că „Remember” și mai ales „Crăii de Cîrtea Veche” îi vor supraviețui. Am fost unul din primii lectori ai acestei cărți excepționale. Ridicam manuscrisul de la autor, care în vremea aceea locuia într-un apartament destul de modest în strada Robert de Fiers, iar în drum spre tipografia din strada Leînea — unde se imprima revista în care apărea capitolul după capitol „Crăii”, mă opream și citeam textul alături de plin de viață, Matei Caragiale, despre care încă din timpul vieții lui circulau tot felul de povești ciudate, a fost unul dintre cei mai modesti și mai plini de îndoieli scriitori din cîți am cunoscut — și am cunoscut mulți. Dar Gib. I. Mihăescu? De cîte ori îi spuneam: „Nene Gib, ai scris o carte grozavă”, rîdea. Uneori, după scurte ris de bucurie adăuga: „Poate”. Niciodată nu spunea mai mult. Era greu — în anii dintre cele două războaie — să convingi lumea că Matei Caragiale și Gib. I. Mihăescu erau aleși între aleșii scriitorilor româneschi. Au murit la scurtă vreme unul după altul și mulți ani, alți peste mormintele, cit și peste cărțile lor, a stîpînit mohoșta uitare.

Abia acum doi ani l-am făcut dreptul lui Matei Caragiale — și amume atunci cînd i s-a tipărit întreaga operă în „Biblioteca pentru toți” în uluitoarea tiraj de 100 mii de exemplare. Gib. I. Mihăescu este încă un necunoscut pentru cîșitorii de astăzi. Nuvelele lui — extraordinare lui nuvele — sînt încă în curs de tipărire și vor ajunge curînd în librării. Unde sînt găgîșii dintre cele două războaie? Ce s-a făcut cu toți scriitorii aceia care umpleau cafenelele de zgomot cu intrigile lor și se credeau mai presus de toți înaintașii și de toți contemporanii? Despre Matei Caragiale și despre Gib. I. Mihăescu — ca și despre cîșitorii de altfel — voi scrie, de voi mai avea zile, multe și, sper, călduroase pagini. I-am iubit pe cînd eram tînar și mi s-au onorat cu prietenia lor. Îi mai iubesc și acum cînd umbrele lor se întorc printre noi să în cunoștință de succesele postume.

La Budapesta și la Berlin, la Varșovia și la Roma se gîdăscu acum traducerii măgăloase din „Crăii de Cîrtea Veche”. Sînt sigur că în anii următori „Crăii” vor trece hotărîți și alor graiuri. Dacă ar mai trăi, ce-ar spune Matei Caragiale de acest succes atât de nădărijit? Dar care dintre scriitorii noștri dintre cele două războaie se gîdăscu că va veni o zi în care cărțile românești vor umbra prin întreaga lume ca la ele acasă?

Cînd mă năpădesc amintirile mă gîdesc și la ma-

2 rele poet și marele sfios care a fost George Bacovia. Întîia lui carte „Plumb” mi-a căzut în mîni prin 1918. Am citit-o ca fusese editată în cîteva sute de exemplare. Mă întîrziu mi-l-a arătat cineva pe o stradă din București.

— Uite-l pe Bacovia!...

— Omul pîrea speriat și mergea cu grijă pe lîngă ziduri. S-a mirat cînd l-a salut și mi-a răspuns nu numai cu rîdicarea pîlării ci și cu un suris trist, venit parăd pe buzele lui de pe cîț terim. Care cîșitor nu are astăzi volumul „Plumb” — editat în 60 de mii de exemplare în „Biblioteca pentru toți”?...

— Și tîrziu întreb...

— Unde sînt găgîșii cafenelelor de altădată, poezii care se băteau pentru pagina întîia și pentru o literă cit mai grasă? L-a acoperit pentru totdeauna uitarea în timp ce figura marelui sfios se profilează tot mai clar pe orizontul literaturii noastre. Cîine are urechi de auzit — urechi tinere sau mai puțin tinere — să auză...

„Descult” a apărut acum 18 ani. În secolul literar a primilor ani de după albele, cartea aceasta o surprins pe mulți, iar publicul larg a închinat-o de îndată cu multă dragoste. Succesul în loc să mă îndemne să scriu neînfrînat o altă carte, cum ar fi fost firesc, m-a paralizat. Nu. Cuvîntul „paralizat” nu este cel care exprimă exact situația. Impresia care m-a stăpînit aproape doi ani după scrierea și publicarea lui „Descult” a fost una de secură. Mi se părea că sînt cî o fîntînă stîlă careia i-au secat toate izvoarele. După doi ani panica în care căzusem s-a risipit — izvoarele proaspete s-au ivit și fîntîna mea — ca să spun astfel — s-a umplut iarăși, pînă aproape de acedura, cu apă proaspătă. De atunci și pînă acum, cu toate că am mai scris cîteva cărți, senzația aceea de secură — de care am pomenit mai sus — n-am mai avut-o. Dimpotrivă. În cînd momentul în care isprăvesc o carte sînt arzătoarea dorință să încep alta. Am fost întrebă deseori, cînd muncind mult la o carte, n-am dat editurii manuscrisul la un anumit timp convenit, dacă nu cumva duc lipsă de material. Nu. Nu duc niciodată lipsă de material. Material am din belșug. As putea, folosindu-l, să scriu fără să-l epuizez, mai mult de o sută de cărți. Ștînd că anii cei mulți ai vieții mele sînt în urmă și nu înainte, este lesne de înțeles că nu voi mai scrie decît puține din multele cărți proiectate și și mai puține din și mai multele visate numai.

Întrebarea dacă Darie, eroul principal al romanului „Descult”, este sau nu identic cu mine mi s-a pus, în decursul celor 18 ani de la apariția cărții, de nenumărate ori. Unor cititori care mi-au pus această întrebare le-am răspuns pe scurt, altora ceva mai lung, după cum mi-au îngăduit împrejurările. Aici am să încerc să fiu cît mai scurt, dar și cît mai limpede posibil.

Am început să scriu pe hîrtie romanul „Descult” în primăvara anului 1947 (mai tîrziu voi relatea în ce împrejurări și l-am încheiat în penultima lună a lui 1948. Cartea n-a ieșit, cum s-ar putea crede, dintr-o dată. Toată vara și toată toamna lui 1948 am făcut corecturi, tăieturi, adăugiri. Apoi, la fiecare ediție am mai tăiat ceva și am mai adăugat ceva. Nici acum n-o socot definitivă.

După cum se știe, m-am născut în 1902, în comuna Salcia (denumită în roman Omida), comună așezată din veche vreme pe lunca, străca și îngusta vale a Cîlmăuțului, în fostul județ Teleorman. Acolo am deschis ochii în lume. Cum arăta casa în care m-am născut? Întocmai așa cum am descris-o în „Descult” și în „Dulzăii”. Casa a rămas așa cum o descriesem eu, pînă acum 30 de ani, cînd unul din cumnații mei care o locuia a dărimat-o pentru a construi pe același loc alta ceva mai frumoasă și mai confortabilă. Am fost la pîrîntii unsprezece frați și surori. Frațele mei Alexe a trăit numai șapte zile. Sora mea Rada șapte sau opt ani. Alexe a murit de tîlcăciță iar sora-mea Rada a pierit de glonț. Un vecin umblînd

3 neaștut cu o crimă dîtoare a împuscării în cap. Am răn casa nouă copii — patru băieți și doi fete. Doi frați și trei surori sînt mîrșăști deci mine, un frate și două surori mici. Toți acești nouă sînt eroi fîșilor mele — și în primul rînd ai „Descultului”. A, în casa părințească, și pe ulițele satului. Sa am învățat să vorbesc, să merg și să muncesc, acolo am făcut cunoștință cu lucrurile de pe lînt și din cer, cu fîntele apelor, ale cîmpurilor ale pădurilor.

Acolo am aflat ce este omul în întregul său. Cum să duc lipsă. Viața mea — ca de altfel a multor alora — fost plină de înfrîngeri grozave. În cînd l-am lăsat în 1907 aveam cinci ani. Am urmărit rîșele țărănești cu ochii copilului care eram atunci. Fii și seruri. Cănașe aprinse și fum. Stînge și moa. Cănașe lăscă la margini de drum. Jandarmi și ai. Boieri cruzi și slugi boieresti săbătoare. Bății șingurii. Toate — chiar și culoarea norilor, toate s-au imprimat pentru totdeauna pe retina și în minte. Atunci și acolo am înțeles că prin țere fac parte din rîndul celor condamnați la moarte și frig, că fac parte din rîndurile aceluia peie slugile boierului sau ale statului și pot bate, pot baljocori și schingui, ba chiar și împușca. Fîndoiată că la vîntul acesta ce vedeam și tot na me propus să în minte tot ceea ce vedeam și tot na me auzeam, dar am tînut minte. Totul. Absolut. I. Am înmormozinat astfel, fără să știu, un teribil șical, care mai tîrziu a devenit o parte din materia mea de viață, din materialul cu care aveam să fac cartea. Dar să mergem ceva mai departe. În anul 1908 unsprezece ani. Cu doi ani în urmă învățasem să citesc. Săptămîni întregi am privit cîșitor pe ușa cum trec prin satul nostru către Bulgaria aceia de de oștași la război. Către sfîșituri verii aceluiași 1913 mi-a fost dat să văd cum se întorc de dincolo Dunăre regi-mentele atîșe de holera. Comuna mea întreaga vale a Cîlmăuțului au adus țerite grele ale invăzășii sîngeroase. Moarte. Moarte și numai aie. Sufărîntă. Sufărîntă și numai aie. Și nici o curie. Vorbeai seara, peste gard, cu un om. Și dîmășia atîș că se zbate în ghearele holerei. Și toate acestea și altele asemene, ori și mai cumplite mi s-a cîșipărit pentru totdeauna în minte.

În vara anului 1915 am terminat șola primară și — simplu, fără nici un fel de ezitare — m-am tocmăit slugă. Nici eu și nici alții n-au ut seamă că între 1911 și 1915 cîșitsem cîteva sute de cărți și știam cum cîșitau elevii buni din ultimele doctrei clase de liceu. În toamna lui 1916 am tîrăit febrimobilizării și învazia nemțescă. Păduchi. Rîșe. Foiete. Sîlă. În vara lui 1917 am ajuns arșat pe o mie boierescă din lunca Dunării. (Săpînul, devenit p. 1930 literat, pînă în 1945 a tipărit trei sau patru cărți și pe toate mi le-a trimis cu calde dedicații. Nicodată n-am vorbit cu el despre vremurile cînd l-am țe slugă.) În armanul de la Lisa al acestui moșier așteptai printre prizonieri de război, soldați și țiga. Mi-a mers bine? Bine. Pentru că am supraviețuit și ștîșesc și azi. În ținerere, cînd speram și eu să-mi fi un rost în lume și un nume în literatura română, s-a ivit crizele economice și fascistii. În viața politică țării a început o nesfîșită serie de tulburări — ulti sîngeroase și a început mai ales ascensiunea dîșismului, iar apoi prelucarea puterii politice în stat românia de către fascistii. Epoca 1940—1944 a fost din cele mai negre din istoria noastră. Am multe de scris despre această epocă, nespun de multe. Poșe într-o zi le voi scrie. Poate. Ștîrui asupra acestui pîte, pentru că dacă, eventual, ștîi cam ce-ai mai ave de scris, nicodată n-ai cum să ștîi cîți ani, cîte luni iar uneori cîte zile mai ai în față... Cred că tot ce am văzut și am tîrăit ajunge a prisoșință pentru o viață de om mai ales că tîrăit această

4 viață și nu alta, am acumulat un material de viață practic inepușabil.

Nu o dată mi s-a pus interesantă întrebare: „Cum vă documentați atunci cînd vă pregătiți să scrieți o carte?” M-am documentat și mă documentez tîrînd intens și fîind în permanență extrem de atent la ceea ce văd și la ceea ce aud. Cu voia sau fără voia mea totul se imprimă, ca pe o peliculă vizuală și sonoră, în memoria mea. Uneori mi se întîmplă ca atunci cînd mă așez la masa de lucru să scriu o carte nouă, să am întreaga carte în cap, capitol cu capitol, ba chiar frază cu frază. Așa mi s-a întîmplat cu romanul „Jocul cu moartea” pe care l-am scris în numai șase zile și pe care l-am dat la tipar la șase ani după ce-l scrisesem.

Cînd am început să scriu? Am debutat în literatură cu versuri și proză la 19 ani. Mă consideram pe atunci un om ca oricare altul, cu toate că-mi apărea numele prin gazete și unii mă discutau. N-am putut nicodată lăvaliera. Nicodată nu mi-am lăsat muștii sau barbă și cu altă mai mult nu mi-a plăcut să fiu lătos și slăc. De boemă am avut și cîntinui să am oțoare. Mă consider și acum tot un om ca oricare altul. Faptul că scriu cărți și că unele din ele mai circula și dincolo de hotare nu-mi dă dreptul să mă cred — ceea ce nu sînt — adică o făptură excepțională. În lume sînt mi și mi de scriitori. Sînt și eu unul dintre ei. Atît. Atît și nimic mai mult. Mi-au plăcut totdeauna scrierile care au căutat să atragă atenția oamenilor prin valoarea scrierilor lor și nicidcum prin țose, ține și infumături.

Încă de la începuturile mele literare — începuturi la care am ajuns cu povara altor amintiri și cu sufletul atît de mohoșit — m-am glădit că într-o zi va trebui să scriu o carte despre țărani de pe lunca, îngusta și sărăca vale a Cîlmăuțului, carte în care să-l arăt pe țărani așa cum l-am văzut și cum l-am cunoscut. Ză-grăvindul pe acești țărani, plînuam, țerșe, să mă zăgrăvesc și pe mine. Plînuam, de asemenea, să-l zăgrăvesc cu culorile adevărului în primul rînd pe cei din imediata mea apropiere.

După ce am învățat să citesc, m-am aruncat cu sete asupra cărților. Am avut noroc. În sala școlii din Salcia se afla un dulap plin cu cărți vechi și noi. L-am rugat pe învățător să-mi împrumute cîteva. Omul s-a uitat la mine mirat și mi-a încredințat cheia. „La ce-ți place, numai să le aduci îndărăt după ce le cîștești”. Le-am cîștit pe toate și la rînd. Am cîștit în acei ani și cîteva cărți cu țărani sau despre țărani. Nu m-au mulțumit nici cele scrise de autori celebri. De cîte ori citeam o asemenea carte, căpătăm impresia că autorul nu pîrșunseseră pînă la cîștinșea cuvîntă. Ardeam de dorință să săvîrșesc eu ceea ce lor — după părerea mea — nu le reușise. O singură întrebare mă îngîșiora, și pînă la urmă m-a împiedicat să încep romanul: Voi reuși oare? Tîrînd oțtia ani la oras, n-am uitat oare țerea țărănilor, nu le-am uitat cumva limba? (Mărturisind toate acestea nu are dori deloc ca cititorul să creadă că eu îmi închipui că scriind „Descult” l-am întrecut pe cei care fie înainte-mea, fie după mine, au scris cărți cu țărani).

Mulți ani, poate prea mulți, îngîșiorarea aceasta m-a tînut departe de această temă. Pînă în primăvara lui 1947. Pe atunci, noi, scriitorii comuștii, nu știam să facem moțturi și ajutam munca activiștilor de partid oriunde era nevoie. Într-o dîmășcă am plecat prin județul Ilfov cu un activist de partid să ajutăm la propaganda pentru înșămîntării. Era o zi cu vînt, cu nori vîineși și cu frig. Am cășitorii aproape toată ziua cu tovarășul Niculescu și am stat de vorbă prin șate cu nenumărați oameni. Unii ne-au ascultat, alții s-au prefăcut că ne ascultă... Dar, asta e o altă poveste. Către seară ne-am întors la București. Nu m-am dus acasă, deși eram fîmîșd și înghețat tun, ci la Teatrul Național. Am intrat în biroul meu și am rîșorit țterele cîștînd un subiect pentru un articol promis „Contemporanului”. Nu am găsit subiectul care să mă inspire, dar

5 făgăduiala trebuia tînută. Trebuia să scriu ceva, să dovedesc că am avut bunăvoință dar că, din cauza oboseli, n-am izbutit să scriu ceva publicabil. M-am apucat deci să scriu „...Niște amintiri...”. Am scris cîteva pagini, le-am pus într-un plic și le-am trimis „Contemporanului”. De luni pînă eu am așteptat îndreptîțit repros al redacției. N-a venit. În schimb, vineri dîmășca revista publică drept articol de fond șchitele mele. Spre amiază a venit și telefonul: „Scrie-ne și pentru săptămîna viitoare ceva în același gen. Proza dumitale place”. Am scris și pentru a doua și pentru a țerșia și pentru a patru săptămîni ale ceea ce „în același gen”. După țrei sau patru săptămîni mi-am dat seama că, de fapt, scriam cartea mult vădită și pe care cu mult înainte de a o scrie o intitulasem „Descult”. M-am asterint — în măsura în care îmi puteam face ceva timp pentru scris — pe lucru. Scriam zăbîndu-mă între bucurie și mîhnire. Uneori mă credeam aproape de biruință. Alteori mă aflam la numai un pas de deznădejde. Lucrînd cu rîvnă și cu grijă, mîncînd peste măsură de mult — ideea mă captivase — mi-am redescoperit satul, mi-am redescoperit copilăria, mi-am redescoperit rudele, prietenii, am redescoperit țărani din satul meu și țărani de pe lunca, îngusta și sărăca vale a Cîlmăuțului. Am redescoperit și limba țărănească țărănim, cu toate frumusețile și cîștoate savoroase ei. Imagină-te sau realitate? Mi se pune deseori întrebare: „În cărțile dumneavoastră v-ați inspirat din realitate sau din imaginație?” Nu sînt țipșit de imaginație însă nici în „Descult” și nici în altele cărți ale mele nu am făcut apel la ea. Astfel mama din carte, Maria, este una și aceeași persoană cu minunata și chinuata femeie care m-a adus pe lume. Tatăl din carte, Tudor, este unul și același om cu bărbatul sărăc lipit pîmîntului, frumos și mîndru care a fost nefericitul meu tată. Numele lui — care mi-e cel mai drag nume din lume — l-am dat întîlului meu nepot. Sper să-l poarte cu mîndrie și să-l țină la strînicie. Le-am adăugat eu țărîntor mei țărîntori de caracter pe care nu le-au avut? Le-am pus în gură vorbe pe care nu le-au roștit ei în realitate? M-am ferit să fac aceasta. Dar... Șigur nu sînt. Mai clar: nu știu, sau, nu mai știu. Și dacă acum nici eu însumi nu știu, va fi greu să aie mai tîrziu altcineva. Evanghelina — la care nuntă a țuțat în mijlocul horii o ceată de urși — țerășe. A împlinit de curînd, sau va împlini în curînd oțzeci de ani. Nicodată viața ei nu a fost prea luminată dar acum e toată acoperită de o uriașă pădure de întuneric. Sînt ani de cînd a rămas oarbă. Cînd îmi aude glasul mă cheamă lîngă ea și-mi mîndre obrazul cu mîșlele și așpe. Îmi spune: „Cîț ai îmbătrînit și tu! Cîț ai îmbătrînit!”. Nenea Ion — pe care satul îl numea Alviță — a murit de mult. Copilii lor țerășe. Sînt oameni cu țtare. Nepoții au devenit ingineri, chimisți, medici. Neopotele — profesoare, farmacist... Evanghelina — frumoasă Evanghelina pentru care cu țeci de ani în urmă înfățășării țerășe se țtiau cu cîștele este astăzi o biată băbuță pe care o dor nu numai oșele, dar și amintirile. Întuneric o-nconjoară tot mai deas și tot mai compact, din toate părțile. Frațele mei mai mare, Gheorghe, preotul, are și el aproape oțzeci de ani. Trăiește la Ploiești, într-un cîșitor muncitoresc. Comună însurășeii. Îngroapă mortii. Se bucură de nepoși și de nepotate. Frațele mei Ion (îon în viață și Ion în carte) a trecut și el prin împliniri destul de interesante. S-a cășitorii în timpul primului război mondial, cînd regiunea în care țtăiam noi pe atunci era ocupată de țrupete germano-austriece. Eu am desărit în „Descult” și această nuntă — întocmai așa cum ea a avut loc. Nu am menționat însă în carte că înainte de a se cășitorii cu țata din sîrbie avusesse o dragoste, iubise pe una Fănică. Cășitorii cu Fănică nu se putuse face pentru că țata avea ceva pîmînt, iar frațe-meu era sărăc. Acum vreo țeci ani țrate-meu Ion a rămas văduv. Cam tot pe atunci a rămas văduv și Fănică. Frațe-meu nici acum n-a avut parte de Fănică. El era adventist și comunitatea aceasta l-a obligat să se recășitorască cu o adven-

6 tistă. Frațe-meu a respectat hotărîrea comunității lui religioase, dar țemeia aleasă de alții pentru el nu i-a plăcut. Într-o bună zi a țuțat-o în car și a dus-o în satul de unde o luase la copilii ei. Comunitatea l-o judecătă și l-o exclus din șinul ei. În țori — sedinta fusese lungă și zbuciumată — țeșind de la sedinta, frațe-meu s-a dus drept la Fănică. Nu mai sînt adventist. Acum mă țe de bărbat? „Te țe țoane”. O dragoste care țe-a ars întina la amîndoi cînd aveau cîte oțprezece ani — s-a împlinit după ce oamenii trecuseră de șatece. Mă țe-mă plăcut mult împlinirea. Am povestit-o, încadînd-o în realitățile satului romănesc de acum șeci ani, în romanul țacă republicat „Frațele meu, Sorele”.

Fantezie? Imaginație? Realitate?

Satul în care trăiește frațe-meu Ion și Fănică se nu mea odinioară Șinicut. Pe urmă s-a numit Principete Ferdinand. Astăzi se numește Tudor Vladimirescu. Oare toate aceste schimbări de nume de șate nu sînt și ele semnificative?

Ștefan, din capitolul „Moț” este funcționar la o mare instituție din București. Fii lui șin studentii Celestale surori ale mele descrie sau numai pomenite în „Descult”, Leana, Rita, Elisabeta, Stela, țerășe toate sînt țoate în vîrșă, văduve și duc un țrai modest. Copiii și nepoții lor înăș sînt oameni cu învățatură. Dintre prietenii copilăriei mele trăiește Turlurică, Trăiește Trăcăș, Trăiește Veve Chiorul și mai țerășe mulți alții dintre eroii lui „Descult”. Mai țerășe, țacă, și Darie. Uneori se întîlnesc cu cititorii cărților lor care-l țsc desc pîndu-l țel de țel de țerășe.

Comuna Omida (îi spun așa pentru că așa am numit-o în carte) a devenit azi o comună mare și începe să fie din ce în ce mai frumoasă și mai bogată. Moșierii au dispărut. Unii au murit, alții au pîrșăit ținutul. Gogu Cristofor, de care vorbesc în „Descult” și în „Dulzăii”, a tîrăit pînă la cîștinșă bătrînet. Mi-a cîșit cărțile în care l-am încredințat dar nu mi-a dat nici un semn că ț-ar fi și plăcut.

Fantezie? Imaginație? Realitate?

O știn împiedicată? Cum nu știu, nu mai știu ce este viață și ce este literatură în „Descult” și în celelalte cărți ale mele. Nu știu. Și nici nu vreau să mă știu.

Darie! Din nou și din nou Darie! Dumnezeeu știe ce s-a întîmplat și cu omul acesta! Uneori l-am zăgrăvit mai bun decît este el în realitate, alteori mai rău. Dacă există vreau raport între mine și Darie? Știu eu?.. Cred că da. Și țacă raporturi foarte strîșe.

Vă amintii de Diplomatul din „Jocul cu moartea”? Modelul mi-a murit acum țrețuri. Era foarte bătrîn.

Cînd a apărut cartea ț-am trimis și țu în volum cu dedicăție, binețteles. A doua zi m-a chemat la țe telefon:

— Să țerășe, Scurus. Aș țos bun cu mine. În realitate am fost mult mai netrebnic decît în romanul țeu — E! Bătrîne, nu e cazul să-ți faci o autocritică alț de adîncă.

L-am vizitat și-am stat mult de vorbă țmreună.

— Tu, băte, de ce n-ai pomenit și de împlinirea aceea cu...

— Am uitat bătrîne.

Și pentru că am alunecat pe pînte mămurășilor, să vă povestesc ce mi s-a întîmplat acum țitiva ani.

Mă aflam, în calitate de candidat la alegerea de deputat în Marea Adunare Națională într-una din cîș cumscripțiile electorale ale raionului R. de V. Zăru cu țerșieram șatele, seara mă odîmășeam în oras, la casa de oșpelii Frig. Viscol. Oboselă.

Într-o seară, vîmea s-a mai îndulci! Era și șoita cu mine. Ne-am pîmbat ca doi țerini îndrăgășitorii pînă la miezul nopții pe șoșta țerșu. Ștîi ce în acest oșșe se petrece acționea romanului meu „Pădurea neșușă”? L-am arătat birtul unchiului Tene. L-am arătat țicelul unde a înțăit Darie, așa unde „Lucra” Valentină dușgheana amîșă „La țner” curtea unde sub cîșșii împovărați de rod, ca o vestală a lui Buda, și-a dat foc ștrania Despa. Un cititor ar putea să mă în-

(Continuare în pag. a IX-a)

Dr. ALAIN BOMBARD

...DORESC ACUM SĂ APĂR APELE PLANETEI

Celebru navigator și biolog Alain Bombard este eroul unei spectaculoase și dramatice traversări a Oceanului Atlantic la bordul unei simple bărci de lemn, în condiții autimpuse de naufragiat.

Ideea vieții mele? În rezumat, după ce am luptat pentru a apăra omul împotriva mării, mă preocupă în prezent apărarea mării, în interesul întregii omeniri.

Ca navigator m-au pasionat din tinerețe problemele salvării naufragiaților. Oamenii pierduți în imensitatea oceanelor — zguduitoare tablou. Am consacrat zece ani tehnicii salvării maritime: construirea unor ambar-

cațiuni suficiente, ne-avariabile și care-si mențin linia de plutire indiferent de poziția vasului, construirea de ambarcațiuni pneumatice care se umplă automat, construcția de ambarcațiuni acoperite, sisteme de rezerve alimentare condensate și de truse pentru ca naufragiații să-și poată asigura în continuare hrana. Constat cu satisfacție progresul realizat în lupta contra celor patru „agresivități” care provoacă pieirea echipajelor naufragiați: inculcare survine în câteva minute, frigul, care ucide în câteva ore, setea, care ucide în câteva zile, foamea, care ucide în câteva săptămâni. Desigur mai rămân multe de făcut împotriva celei de a cincea „agresivități” — teama, demoralizarea. Căci un singur om, cu un moral bun într-o

barcă de salvare, reuște să salveze, o dată cu el, alte 20 de persoane; singele rece este „contagios” — și de aceea mi-am dedicat o parte a activității creării unor „școli de sînge rece”.

Traversarea Atlanticului din 1953 am consacrat-o studiilor unor aspecte ale luptei împotriva răului de mare, scorbutului, tulburărilor digestive și circulatorii. ...Și așa a început schimbarea. Cum lucrările mele asupra fiziologiei navigatorilor m-au condus în numeroase locuri de pescuit, diferite savanți atomiști mi-au cerut să cercetez și reziduurile mării din punctul de vedere al deșeurilor radioactive. Probabil că era așteptat un răspuns negativ. Or, măsurătorile și experiențele întreprinse m-au alarmat. Am regăsit în thonul pescuit

la Madera deșeurii radioactive provenite din cele aruncate cu 6 săptămâni mai înainte în Marea Irlandei. Plecînd de la cazul particulei al reziduurilor atomice la cazul mai general al poluării mării prin deșeurile industriale, încetul cu încetul m-am văzut în situația de apărător al mării, militant original pentru ocean curat, pentru apă și aer curat. Trăim o civilizație fizico-chimică, avem la îndemînă frigiderul, televiziunea, automobilul, îngreșămintele, somniferele, antibioticele etc. Dar mai sînt și deșeurile, excrețiile civilizației: muniții de raf, gazele nocive, zgometul, apa poluată, marea profanată. Pînă în prezent, omul a tolerat sau a ignorat aceste ofense aduse mediului natural care-l înconjoară. Dar pînă cînd? Marea este cîmă și ocupă un foc

torul umanității, ca rezervă alimentară, rezervă climatică, rezervor de apă potabilă al omenirii. Or, prin tehnica modernă omul are pe deplin posibilitatea de a împiedica poluarea mării cu diversele deșeurile. Sînt lucruri realizabile, accesibile economiei și omenirii de astăzi nu mai este în stadiul copilăriei ca să procedeze asemenea unui copil nepăsător față de viitor. Există țări unde comportări ireponsabile în trecut au dus la dispariția unor specii biologice sau la secătura unor materii prime; în acest caz, problema privește însă întreaga umanitate.

A lupta pentru a ocroti ceea ce ne rămîne și pentru a recîștiga din ceea ce am pierdut, pentru a păstra marea în interesul omului, acestea sînt scopul și finalitatea muncii mele în viitorul umanității.

Prof. dr. D. I. ELSKENS

ÎN ADÎNCUL DE FOC AL VÂCANILOR CAUT CHEIA GENEZEI

Dr. D. I. Elskens, renumit vulcanolog, este profesor la Universitatea din Bruxelles și conducătorul laboratorului de gaze al Institutului belgian de vulcanologie. A luat parte la numeroase expediții științifice în inima vulcanilor din Italia de sud, Congo, America Latină și din alte zone ale lumii.

Știința a dezvoltat cauzele multor fenomene enigmatice ale naturii. Care este însă originea fenomenelor vulcanice, izbucnite din miezul al însăși planetei pe care trăim — și pe care o cunoaștem, în fond, atât de puțin? Este întrebarea care îmi determină activitatea de cercetare, în speranța că

vulcanologia — ramură nouă a științei — îi va găsi răspunsul. Căci și azi, mulți mai consideră încă eronutiv „pedepse” ale cerului, și azi vulcanul mai este încă pentru unele popoare un „cîmă sacru” unde să-lășiție „sufletele moarte” sau un dumnezeu, capabil să nimicească recolta anuală respectiv, dar să și prevestească bunele recolte ale anilor viitori.

De nu prea multă vreme și pentru prima oară în istoria științei o echipă de cercetători entuziaști, belgieni, francezi, italieni, în frunte cu renumitul savant Haroun Tazieff, procedează la investigații sistematice, directe, pe teren, înfruntînd flăcările „purgatorului” marilor vulcani tereștri și submarini. La temperaturi de 1000—

1200°, la care nici în îmbrăcăminte aluminate și căștile din fibră de sticlă nu poți rezista mai mult de câteva minute. Coborînd în craterele fierbinți, printre turetele de lavă și explozînd la fața locului complexe cauze ale exploziilor vulcanice, ne-am pus întrebarea: de ce s-a manifestat, pînă în prezent, o atît de mare diferență față de aceste uriașe dezlănțuiri de energie ale naturii? Trecînd cu vederea aceste fenomene, nu ne rămîn oare ascunse și cauzele profunde ale genezei, ale schimbărilor profunde prin care trece scoarța Pămîntului? Mai mult. În momentul de față, omul se pregătește să pună piciorul pe Lună, unde, după probabilitățile existente, s-au petrecut fenomene similare. Si este foarte posibil ca datele obți-

nute de vulcanologie să-și găsească utilitatea — ca un exemplu sau aplicații și în jiu, lacul de acizi liplicarea fenomenului din craterul lui petrecute pe satekawah-Idjen, din fa-Pămîntului.

Pe alt plan, probe de aluminu, pe rna care ne întingă alte materii prieste ocrotirea peme, fiind de fapt o lătuiri — în genmă care se regenecuo o foarte mare trează continuu. Se insitate în aceste trevede, ca o certitudin — de brdine, perspectiva exdezlănțuire a for ascunse sub scoterestră. Imppo cataclismelor v ce va presupune totnice, a ploilor de odată culturalizarea si cenusa încăi populărilor din regiunle vulcanice care lin, într-o covirsitoare majoritate, de zonele slab dezvoltate ale lumii. Iar în viitor se profilează în săși utilizarea uriașelor energii dezlănțuite de erupții și exploziilor, folosirea vulcanilor ca surse energetice. Este promisiunea geotermiei — că va furniza cea mai ieftină energie.

EXPLORATORI

ai tainelor orului și naturii își devăluie țelul căutărilor

Mersul civilizației a fost dintotdeauna punctat de îndrăznețe și pasionante căutări, de incursiuni spectaculare către necunoscut, în adîncuri sau spre înălțimi... O uimitoare descoperire în laborator, o ascensiune pe crestele munților spre zone nestrăbătute, o palpitantă expediție pentru dezvelirea de lumi de mult apuse, dramatismul unei călătorii solitare pe talazurile dezlănțuite ale oceanului, o palpitantă investigație în universul vieții spirituale și sociale, pătrunderea în cosmosul celular sau epopea unui zbor spre stele sînt, deopotrivă, rezultate ale acestui nepotolit și atît de omenesc neasîmpăr al căutărilor.

Sînt rezultate ale zbuclumului unor minți animate de pasiunea răscolitoare a cunoașterii, ale activității unor pionieri ai progresului uman, căruia i-au consacrat viața și puterea de creație — modele de dăruire de sine, adeseori cu sacrificii, în slujba unei idei.

Ce mobiluri îi animă pe acești argonauți contemporani, „căutători de aur” ai epocii noastre, tineri sau vîrstnici, visători originali, priviți cîteodată ca extravagani, dar lucizi și raționali? De unde provine pasiunea ce-i călăuzește, spre ce finalitate consideră ei că se îndreaptă actul lor de creație și cutezanță?

Să dăm cuvîntul cîtorva dintre ei:

Prof. dr. J. LEDERBERG

UISEZ LA MODIFICAREA CONȘTIENȚĂ A NATURII UMANE

Marcel savant Joshua Lederberg, profesor de genetică și biologie la Universitatea Stanford din S.U.A., a fost distins în anul 1958 cu Premiul Nobel în medicină pentru remarcabilele cercetări în genetica moleculară.

Planificarea bazată pe informare și previziune este o caracteristică a inteligenței umane. O vedem manifestîndu-se în hotărîri care privesc atît viața personală cit și economia mondială. Se poate vorbi însă de o asemenea acțiune în modificarea conștiinței a naturii umane?

Oricine urmărește evoluția omenirii își poate pune întrebarea: ce se întîmplă cu propria noastră specie — se poate oare crea un sistem de auto modificare a planificată a naturii umane? Disputele în acest domeniu sînt vechi, de fapt au început o dată cu apariția geneticii. Completa recentă a acesteia prin metodele biochimice ar permite o intervenție în mecanismul genetic al omului, avînd drept țel final transformarea lui biologică.

Biologia moleculară ne oferă azi o înțele-

gere mai exactă a eredității și schitează posibilitățile unei metodologii aplicabile și la natura umană. Se deschide astfel perspectiva unei „alchimii genetice”. De asemenea, perspectiva promițătoare deschisă transplantările de țesuturi și organe pentru rezolvarea unor probleme ale chirurgiei și medicinii.

Sper că lucrările mele în domeniul geneticii, vaccinurilor

noi cit și sintetizării unor noi enzime pentru maladiile metabolice ereditare vor contribui la procesul descifrării tainelor celulei și, în acest fel, ale reproducției și perfecționării generațiilor.

Prin căutări, înaintînd poate încă prea încet, spre asemenea perspective, dar poate oare exista subiect sau idee mai captivante decît perfecționarea omului?

HENRI LHOTE

Celebru explorator și etnolog, Henri Lhote a făcut numeroase expediții în deserturile sahariene, fiind descoperitorul vestitelor fresce de la Tassili.

Am fost, din tinerețe, dornic să-mi consacru viața cunoaș-

MERG PE URMELE STĂVECHI ALE PAȘILOR OMULUI

terii omului. Poate a-pare paradoxal, dar așa am ajuns să mă dedic încă acum peste 35 de ani cercetării Saharei, într-o epocă în care zone întregi din acest imens desert nu fuseseră încă explorate. Pentru că am avut convingerea că omul, mînturiile prezentei lui nu pot lipsi nici în imensitatea deșertului fierbinte.

Călătorînd kilometri pe cămîie, dar de cele mai multe ori pe jos, sub soarele

arzător, prin furtuni de nisip, am găsit și consemnat informații atît în ce privește flora și fauna, cit și vestigiile umane — vechi așezări, reziduuri de alimente, unelte de piatră, podoabe. Am studiat populații locale, încă insuficient cunoscute, ca tuaregii, am găsit valori artistice, ca gravurile și picturile rupestre, documente de natură să aducă precizii din-tre cele mai interesante asupra vechilor populații care au trăit sau au traversat Sahara. Am ajuns ast-

fel la derirea centrului de preistorică de Tassili-n-Ajjer care se numără printre cele mai bogate lăzuri de cratori, am descoperit mare număr de fresce sale magni Astăzi, mă mult o mie dintre ele așfi în cercetare laboratorului meu, cadrul Departamentului de artă preișă sahariă la lăz omului din P.

Dacă faianțul acestor cri pot spune căi contri-

buit la cunoașterea trecutului unei vaste zone a globului și la primirea unor vechi idei. Condițiile în care mi-am desfășurat activitatea au fost deseori extrem de dificile, precare și periculoase — nu o dată am fost la un pas de moarte prin sete! — dar toată această trudă și peripeții au fost din plin recompensate de bucuria descoperirilor. Dovada că această regiune a fost locuită din timpuri străvechi nu completează cunoașterea omului?

BERNARD BUFFET

Bernard Buffet — pictor francez, una dintre personalitățile reprezentative ale picturii contemporane.

PICTEZ PENTRU REINOIEREA SPIRITULUI

Prin structura mea sînt un solitar. Dar prima idee ce mă călăuzește este reflectarea adevărului. Fără îndoială, starea de spirit — pe care de altfel n-am căutat niciodată să mi-o analizez —

și viziunea asupra lumii îmi sînt proprii; ca fiecărui individ. În să munca mea echivalează cu o tentativă de a comunica cu exteriorul prin intermediul picturii.

Viața ilui este, în mod inebal, trecătoare. C arta îmi va perni să supra-viețuiesc. Nu știu, dar doresc lumea să se schimbe și spiritul omenii să se reînnoiască ignoranța

să dispară și ca omul să ia, în fine, cunoștință de destinul său, pentru ca el să dobîndească din plin puterea de a-și urma drumul său îndrăznet, căci această este esența noțiunii de libertate.

Dr. DAN GAVRILIU

LUCREZ PENTRU RECREAREA PARȚIALĂ A MOTORULUI OMENESC

Chirurgul dr. Dan Gavriliu este cunoscut pentru lucrările sale în domeniul chirurgiei gastroesofagice. Operația care îi poartă numele a strînit un viu interes în cercurile științifice internaționale.

nou. Pentru mine, funcționarea atît de complexă și de armonioasă a minunatei mașini care este organismul uman a constituit întotdeauna un prilej de admirație. Urmarînd îndelung activitatea tuturor părților care o compun, creștea firesc dorința de a-i reda funcțiunea normală ori de cîte ori survin acele defecțiuni pe care le numim boli.

Pe timpuri utopice sau miră, ideea captivantă a schimbării unor circuite în diverse aparate și sisteme ale organismului uman sau înălțarea unor părți bolnave și

trecerea funcției lor pe seama altor organe sau mai recent a înlocuirii lor cu organe artificiale — a condus la chirurgia plastică a viscerelor. Acest domeniu m-a preocupat în mod deosebit de-a lungul anilor, orientîndu-mi cercetările îndeosebi către problema înlocuirii unui organ mai puțin cunoscut, dar indispensabil, a esofagului — adeseori afectat de tumori, ulceratii, cicatrici, toate leziuni care-i compromit funcția sau cer extirparea lui. Practica medicală îndeosebi multiple încercări, tehnici variate, dar rezultatele a-

cestora erau adeseori nesatisfăcătoare atît imediat cit și mai tîrziu ca mod de comportare. Astfel, am încercat și eu să confecționez un nou esofag dintr-o porțiune a intestinului subțire sau a celui gros. Operația nu dădea întotdeauna bune rezultate; nu se putea înlocui tot organul sau atunci cînd aceasta reușea, apăreau spasme și pericoidul de tromboze vasculare. Mai mult, porțiunea de intestin greafată era deseori atacată de sucul gastric și ulcerată. După îndelungi căutări, cercetări de laborator pe animale, cu perioade

de incertitudini am ajuns la concluzia că s-ar putea confecționa un nou esofag, utilizînd o parte a stomacului, eliminînd concomitent splina și mușchi pancreasului; operație complexă, extrem de delicată, care reclamă activitatea a două echipe de chirurgi, lucrînd simultan. Operația este aplicată acum cu succes în numeroase clinici din lume.

Sîntem doar la început, iar perspectivele în domeniul înlocuirii „pieselor defecte” ale celui mai fin mecanism — organismul uman — sînt promițătoare.

Prof. dr. A. P. KAPIȚA

EXPLOREZ CEL DIAL ȘASELEA CONTINENT

Savantul glaciolog A. P. Kapita, decan al Facultății de geografie a Universității din Moscova, este totodată un vechi explorator al ținuturilor polare. A luat parte la șase expediții științifice în Antarctica.

dei. Al șaselea continent este ascuns ochiului omenesc de o crustă grosă de gheață. A pătrunde sub această crustă, cu ajutorul metodelor geofizice contemporane, a alcătuit harta reliefului aflat sub ghețuri și a stabilit înfățișarea continentului mi-a apărut ca una din cele mai palpitante sarcini ale geografiei contemporane.

Visul meu este ca Antarctica să aducă folos omenirii. Aceasta nu înseamnă neapărat

că Antarctica își va deschide fabuloase depozite de bogății minerale. Nu. Antarctica este un continent deosebit. În el se găsește mai mult de trei sferturi din rezervele de apă potabilă și gheață ale lumii. Modificarea regimului ghețurilor poate influența nivelul oceanului mondial, așa cum circulația atmosferică de deasupra Antarctidei influențează starea vremii în întreaga lume. Este posibil ca tocmai aici

să safle cheia miraculoasă a dirijării de creș om a unor proce gigantice cum ar reglementarea fenomenelor climatice oceanologice pe glob.

D mai este și un alt olos pe care-l scoăm de la contineții de gheață. Aici, savanții multor țări ale lumii, lucrînd mî în mină, au înviat gerurile năprasni și uraganele nimitoare și au smuls miște taine continentului. Ca rezultat al daborării, „Convenția Antarcticii” stabilizează regiunea populului sud este declarată zonă pașnică, deschisă numai cercetărilor științifice, fiind interzise orice potențial militar baze militare sau pretenții teritoriale. Este singura zonă de globul pămîntesc care se conduce după un asemenea tratat. Și dacă exemplul Antarcticii ar putea slui la întărirea păcii în lume, aceasta ar fi un alt cîștig oferit omenirii de tainicul continent al ghețurilor.

JEAN GABIN

Mecanicul de locomotivă

Rolul visurilor mele l-am turnat, din ferice, cu mulți ani în urmă.
Cînd eram copil, ceea ce mă atrăgea cel mai mult, erau natura și calea ferată. Era o cale ferată foarte aproape de casa unde locuim; zile întregi mă duceau să mă uit cum trece trenul. Mă pasionau locomotivele. Mă visam în uniformă de mecanic. În loc de toate acestea, ca să fiu pe placul tatălui meu, am făcut la fel ca el: m-am urcat pe scenă.
Dar visul din copilărie l-am putut realiza datorită cinematografului. Lui Jean Renoir, care a făcut din mine, în filmul „Bestia umană”, un adevărat mecanic de locomotivă! Doi mecanici autentici m-au învățat cum să o conduc. Ucenicia mea a durat trei luni. Imi amintesc bine de aceasta. Ce profesie nobilă! Cînd „Bestia umană” a fost prezentată în 1938 la Paris, am primit emblema feroviarilor din primul atelier al lui Pierre Semard, secretarul sindicatului feroviarilor francezi, impusă de mine în 1942.
Mi-a plăcut să încerc și alte personaje. Gîndit-vă, am trecut de 80 de filme! Am turnat, medic, teatru, în rolul unui prinț mormon, ceea ce m-a impresionat mult...

Dar vedeți, pentru mine nu se pune atît problema rolului. Aceasta face parte din munca actorului care simte că poate deveni cutare sau cutare personaj sau erou. Esențialul este a ajunge la dedublarea personalității. Pentru a atinge acest scop trebuie să ajungi la o mare izolare interioară.
Eu am un mare respect față de public, căruia îi datorez totul. Fără îndoială, nu voi mai turna de acum înainte decît un film pe an. Credeți-mă, meseria de actor este extenuantă. Dacă nu ar depinde decît de mine, m-aș opri! Dacă continui, o fac pentru copiii mei, pentru a le asigura viitorul: căci idealul meu uman este familia.

Am auzit că spectatorilor români le plac mult filmele mele. Sint fericit de aceasta și le doresc tuturor deplin succes în viață, în muncă.

ANNA MAGNANI

Cel care refuză artificialitatea

Dacă eroul de pe ecran ori de scenă nu își găsește corespondent în viața cotidiană, marele public va reacționa cu sensibilitatea unui seismograf. Eu am încercat acest sentiment. La teatru am revenit după zece ani de absență și pot spune că am trăit senzația unui adevărat debut. Spectatorul pretinde teatralului să-l facă să vibreze. Deși au trecut destul de mulți ani de cînd am jucat în filmul: „Roma oris deschis” al lui Roberto Rossellini păstrez în inimă semnificația sa profundă, oglindă a rezistenței antifasciste a poporului italian, a speranței într-un viitor mai bun. De cite ori am prilejul să revăd filmele: „Pădurea împietrită”, „Vocea umană”, „Ana Christi” sau „Trendafirul tăiat” de Tennessee Williams pentru care am primit premiul „Oscar”, simt că nu mi-am irosit în van cariera. Nu este vorba de un orgoliu mărunț, ci de un adevăr de viață. Această gamă de personaje puse în situații diametral opuse sunt unite de aceeași coordonată: trăirea puternică a realității, evadarea din artificial. Imi doresc și în continuare să realizez, fie pe ecran, fie pe scenă oameni autentici, sinceri despre care să se poată spune că reprezintă doar o simplă piesă de pe tabloul scenic și al dramaturgului.

RADU BELIGAN

Omul înfrățit cu poporul său

„E o cameră mică. Rafturi de cărți, un scaun, o masă, un pat. Pereti albi și o fereastră înaltă de la care se văd virfurile copacilor. Cercul cald de lumină al lămpii descoperă o hartă a lumii și doi actori angajați într-o discuție. Cuvintele lor, cînd aprinse de o pastune, cînd potolite de un suris înfruntă întrebări care sint ale noastre, ale tuturor. Ei dezbate destinul ideilor și al oamenilor în acest mijloc de veac, incredința că pacea, dreptatea socială, adevărul fac parte din obligațiile structurale ale umanității față de ea însăși. E în fruntea lor o tensiune în stare să dea celor din urmă față un sens dramatic. La capătul convorbirii, care s-a lovit uneori de rezistențe, iar altele a deschis porți secrete, ideile, ce păreau învălmășite și fără legătură încep să se ordoneze într-o stringență, într-o construcție de o armonie luminoasă strictă și severă.

Aș dori ca în 1967, să joc în această piesă rolul actorului care n-are iluzii, dar are speranțe, n-are obiceiuri a-supritoare, dar are un ideal, iar acest ideal îl înfrățește cu poporul său, cu societatea dreptății în care trăiește, cu lumea.

ELVIRA POPESCU

Sinceritatea

Idealul meu artistic este interpretarea cu cea mai mare sinceritate. Depinde dacă rolul este uman sau o fantezie. Urez românilor sănătate și imi exprim speranța să-i revăd, li iubesc. Sper cu aceeași dragoste cu care am plecat acum patruzeci și cinci de ani să-i revăd într-o zi. La mulți ani 1967.

DANIELE DARRIEUX

Cred în idealul fericirii

Idealul meu artistic și uman este idealul de fericire și bucurie; vreau să transmit aceste sentimente reale personajelor mele și nu sentimente relative. Actorul trebuie să joace cu sinceritate. Cred că aceasta este utilă oamenilor.

MICHEL SIMON

Eroul național

Eroul meu preferat este — Wilhelm Tell. Este eroul național, cel care se sacrifică pentru independența poporului său, pentru ființa națională.
Pentru mine eroii ideali sint eroii care se opun războiului. Am admirat pe Anatoles France, care în 1917 a îndrăznit să scrie următoarele cuvinte care au făcut atunci mare viliv în legătură cu masacrul a sute de mii de soldați în cursul primului război mondial: „Se crede că se moare pentru patrie, dar se moare pentru industriai!”... Am reprodus aceste cuvinte într-un interviu recent către televiziunea franceză.
Idealul meu uman? Tatăl meu, cîrnătar și numismat, mi-a insuflat o mare admirație pentru frumusețea clasică, măsură și modestie, trăsături ale unei veritabile și durabile creații.

SHIRLEY MAC LAINE

Călătorul din autobuz

Prefer rolurile de personaje populare. Un rol de regină sau de doamnă din înalta societate este poate mai atractiv. Dar nu cred că l-aș putea interpreta, căci nu am nimic din aceasta în mine. Am în mine în schimb omenii simpli. Imi plac rolurile de oameni din masă, căci ele mă fac să mă simt în elementul meu. Dacă aș fi într-un autobuz cu o femeie (imi place să merg cu autobuzul) aș vrea să o interpretez pe fiecare dintre ele. În schimb, rolul unei doamne sus puse călătorind într-o calească sau într-un „Rolls Royce” mi-ar displace.
Idealul meu uman este bucuria. Idealul de frumusețe este pentru mine sinceritatea în orice fac. Cînd iubesc realmente, trebuie să iubesc sincer. Dacă ceva nu îți place s-o spui în mod sincer. Iar cînd nu știi ceva să o recunoști tot sincer. Ceea ce este sinceritatea. Intre sinceritate și adevăr, distanța este aproape imperceptibilă.

IULIA BORISOVA

Femeia — patriot

Aș putea să spun, fără să denumesc piesele sau rolurile, că lucrez cu multă pasiune la un rol care ilustrează soarta unei femei de-a lungul a 20 de ani. Piesa înfățișează o iubire mare și adevărată. Este o piesă a minunatelor și remarcabilelor relații dintre două inimi care se iubesc. O piesă despre peripețiile vieții sau, mai concis, despre oameni și viața lor.

Doresc foarte mult să joc rolul unei femei sovietice și care a luat parte la instaurarea puterii sovietice. Un rol în care să nu lipsească nici iubirea, nici temperamntul, patima și umorul.

SOPHIA LOREN

Eroul simplu din poper

Nu am visat niciodată că voi cucerii premiul „Oscar”, dar vom să ajung la consacrare și maturizare artistică. Vorbind despre filmele mele care mi-au plăcut cel mai mult vreau să amintesc înainte de toate „Căsătorie italiană”, realizat după binecunoscuta piesă: „Filomena Marturano” a lui Eduardo de Filippo. Imi amintesc că am văzut nouă ani cînd mama m-a dus la teatru să văd această piesă. M-a răscolit personalitatea eroinei principale. Pe atunci nu știu de ce, imi propusesem poate de o naivitate copilărească s-o realizez și abia cînd am read pe ecran viața eroinei mi-am dat seama că într-un fel a pătruns în însăși existența mea. Rolul mi-a dăruit cele mai mari satisfacții din întreaga carieră. De ce? Pentru simplul motiv că am scotit un mare pas înainte faptul că am izbutit să redescopăr în toată frumusețea ei viața omului simplu, să filtrez prin propria-mi conștiință gîndurile, zbuciumul și bucuriile sale. Am fost deosebit de satisfăcută și de rolul avut în filmul „Ciocăra”, care simboliza Italia rînită dar neînfrîntă, hotărîtă să stea pe baricade. Pelicula se încadrează în marele curent de idei ale neorealismului.
Am terminat de cînd filmul: „Contesa din Hongkong”, o fabulă modernă despre dragoste, care reprezintă viața cu frumusețile și urziciunile ei. A fost pentru mine o experiență excepțională să lucrez la cea de-a 39-a peliculă din cariera mea împreună cu marele Chaplin. Am în proiect interpretarea unei străvechi povestiri napolitane din secolul al 16-lea intitulată: „Era odată”, în care eroina principală este un adevărat simbol al omului din popor.
Fără îndoială, succesul a schimbat intrucitva viața mea exterioară, însă nu a atins citiș de puțin sentimentele interioare, în care au pătruns multe, foarte multe din trăsăturile de caracter ale eroinei care imi sint atît de dragi: simplitate și umanism. Tîm mult să-mi păstrez nealterată personalitatea de odinioară, ca ea să nu fie influențată de defectele pe care le poate imprima unei stele de cinematograful sau producție cinematografică de zădărnici și intereselor pur comerciale și care nu reprezintă cea mai înaltă artă.

RRE BRASSEUR

Personajul aplex

u mine, un personaj, ca om normal, este capabilă bine, ca și de mai rău.
ce imi place la oameni esențiale lor, fantezia lălețile lor neașteptate —sta imi place și la ființele imaginare, poetice, de scri, dramaturgi. Cînd au acalități, imi place la fel să un mare senior sau vașgul.
z în „Diavolul și bunul Dumnezeu” al lui Sartre era a ca și „Ornișle” al lui Anouilh și Max din „Rețeterea” lui Pinter. Iată dmi-ar place să interprethello, Richard al III-lea, B Lear, un mare gangster c Capone, un delcag plătit s nebun, Verlaine sau hingway.

VITTORIO DE SICA

Muncitorul italian

entru mine eroul ideal a t muncitorul italian (picco- operai).
Idealul meu uman: egalitatea socială.
Cel artistic: perfecțiunea tangibilă.
Iar idealul de frumusețe: muzica în viață și umanitatea în film.

ALEXEI BATALOV

Tipul tolstoian

Fiecare actor are un rol pentru care se pregătește și pe care-l așteaptă cu emoție, verificîndu-și o dată și încă o dată gîndurile, sentimentele. Eu sint de părere că actorul trebuie să interpreteze astfel încît să depășească școala clasică — o școală înțeleaptă, care îți oferă multe avantaje — pentru a sesiza cel mai fin curent al sufletului eroilor contemporani. Prin repertoriul clasic îmbogățim figurile contemporanilor pe care le interpretăm. Ceea ce urmează să interpretăm acum, este primul rol de dramaturgie, scris de Tolstoi, pe care-l aștept cu o emoție necontenită. Este vorba de o emoție continuată. Aceasta este de altfel și firea omului: tot ceea ce a fost în păstărit cîndva nu se uită ci se păstrează în acumularile memoriei ca să ia în calcul la ivaală schimbărilor sub imperul vremii, îmbogățim în acumularile noastre mult înțelegere și transformăm într-o creație plină de o nouă importanță. În artă sint creații care trăiesc și bucură multe generații, întorcîndu-se iarăși și iarăși la oamenii. Dar de fiecare dată se întorc cu o nouă profunzime și actualitate.
O asemenea întoarcere înfaptuiește și filmul „Cadaurul viu” — pentru care mă pregătesc acum. Sper să facem ca această nouă întîlnire cu spectatorii — spectatorii de azi — să fie folositoare și emoționantă.

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ
CARE ESTE TIPUL UMAN IDEAL CARE ESTE CĂRUIA AȚI DORI SĂ-I DAȚI VIAȚĂ ARTISTICĂ?

GEORGE CONSTANTIN

Personajul frămîntat, pasionat

măcar, ca să le pot depăși. Și pentru asta am nevoie de timp.
De fapt doilea actor, mic sau mare, își dorește un rol „important”, rolul vieții sale, rolul care să îi se potrivească. Cum să fie acest rol? Greu

de spus. Știu doar că ar trebui să reprezinte un OM, un om întreg, cu calități și defecte. Imi doresc un personaj nu cu mai multe fețe, ci un om cu mai multe însușiri — chiar și defecte — omenești.
Un erou care să aibă trăsăturile, caracteristicile oamenilor zilelor noastre, pasionați, frămîntați de întrebările pe care le ridică viața.
M-ar interesa, de exemplu, un personaj care să sintetizeze preocupările științei și oamenilor ei chemați să dăruiască vieții tot ce „au mai bun pentru progresul și prosperitatea poporului nostru. Actorul se străduie din răsputeri să creadă în ceea ce face — e datoria lui profesională — esențial este însă să creadă în spectatori, să-l credă nu pe actor, ci pe cel căruia actorul îi dă viață. Eu nu cer ca un dramaturg să scrie un rol pe „măsură” unui actor sau a forșelor colective existente într-un colectiv teatral autone, ci cer să creeze personaje viabile, care să poată fi interpretate.

JEAN-LOUIS BARRAULT

Ființa ce se dăruie cu totul

Unul din rolurile mele preferate care se apropie de eroul ideal este Hamlet. L-am jucat timp de 23 de ani. Imi place fiindcă este un rol foarte încercat de umantate. A fi între zi și noapte, între idealul și credință, între moarte și viață, înseamnă reînvierea în fiecare zi. Și Hamlet este eroul ce reînvie mereu. De altfel în fiecare zi închei un ciclu cu tine însuși, spre a începe apoi altul. Muri în fiecare zi și apoi renaști.
Idealul meu uman? Imi plac ființele ce se dăruiesc cu totul, cu propria lor viață.
Doresc ca în 1967 un tânăr actor de douăzeci și doi de ani să-mi dăducă o piesă nouă tot atât de frumoasă ca „Teh d'Or” al lui Claudel. Vreau o piesă plină de entuziasm și în același timp modernă.
Și pentru că 1967 bate la ușă, adresez cititorilor ziarelor dv. toate urările mele de fericire; și imi exprim dorința sporiții schimburilor culturale între România și Franța. Mi-ar place să joc în România în 1967.

CE GLUMĂ VĂ INSPIRĂ ANUL NOU?

Răspund cunoscuți desenatori și caricaturiști din țară și străinătate

Eu, întotdeauna, sărbătoresc revelionul în noaptea de Anul Nou. Așa m-am depășit de ac. Și le tin minte pe acoape toate, pentru că o fiecare mă leagă cîte amintire plăcută.

Primul l-am petrecut într-o copac. Aveam doar 4 ani și 6 kilograme. Și pătuți pentru copii nu se făceau, cum de altfel nu se făcea nici azi. Tata, după ce s-a spălat în căldă apă caldă (baia se inventase încă), a dat să arunce apa. A confundat însă copilul.

Am avut noroc cu o lupoaică, rudă apropiată cu cea care l-a călăpat pe Romulus și Remus, ce tocmai trecea pe acolo și, găndindu-mă în zăpadă, m-a dus la ea acasă, unde m-a crescut pînă la 7 ani, cînd a trebuit să mă duc la școală.

Aia nouă revelioane la rînd le-am petrecut în 18 orașe diferite pentru că m-am apucat de fotbal. Fiecare revelion îl țineam exact în două. O jumătate petreceam cu echipa de la care plecam, iar cealaltă jumătate cu echipa mă duceam.

La revelion al ștrecur cu cotlita echipă care am fost cel list pentru

le-am sărbătorit acasă cu iaurt și pine prăjită. Nu, n-am fost bolnavi. Strîngeam bani pentru Trabant.

In următorii ani, nimic deosebit.

Al 34-lea revelion l-am petrecut împreună cu familia într-o groapă. Am fost invitați la niște prieteni care locuiau în blocul 14 dintr-un cartier nou. Blocul nu am reușit să-l găsim, în schimb no-am trezit într-o groapă săpată de întreprinderea C.O.M.F.S.A. (cred că nu în acest scop). Am stat acolo, în groapă, pînă toamna anului următor, cînd C.O.M.F.S.A. și-au adus aminte de lucrare și au venit s-o continue. Noroc că și-au adus aminte repede.

La al 35-lea revelion am devenit cel mai antipatic tip posibil pe care l-a văzut lumea vreodată. Iată cum: am căzut de acord cu nevastă-mea să facem revelionul la noi acasă. Și-am invitat 6 familii. Adică 12 persoane și cu noi 14 (copilul l-am trimis la bunici, cum de altfel se obișnuiește peste tot).

Așadar, am preparat bucate din belșug pentru 14 persoane. Au venit, însă, 193 de persoane.

abătut în fața televizorului și ciocneam cu mișe însumi. Pe la miezul nopții, soneria. Ce bucuras am fost. Era un cotlețean.

— Ne primiți și pe noi?

— Cu plăcere, poftiți. Dar care noi, că te văd singur.

— Eu sint doi.

— Puteam să-l contrazic? Am umplut două pahare și am auzit:

— Lui Rădulescu I. Constantin nu-i pui?

— Care Rădulescu I. Constantin?

— Eu.

— Păi paharul ăsta al cui e? Nu e al dumitale?

— E a lui... Ioanjoiaie I. Constantin.

— Și Ioanjoiaie cine e?

— Eu. Mai pune un pahar. Pentru că și-am spus, eu sint doi.

Ca să mă convingă, a scos buletinul și mi-a arătat poza.

— Sint eu? Citește numele. Scrie Rădulescu I. Constantin din Măneciu, Ungureni, Teleajen?

— Scrie.

A scos livretul militar.

— E poza mea? Este. Ce scrie aici la nume? Scrie Ioanjoiaie I. Constantin, Măneciu, Ungureni?

— Scrie. Dar cum ai reușit?

— Printr-o încercătură a stărilor civile din comuna noastră. De cinci ani mă zbat să fiu unul singur și nu reușesc. Am plătit taxe, am făcut cereri peste cereri și tot doi sint.

— Le-o fi teamă celor de la statul comunal Măneciu Ungureni să nu te plictisești singur.

— Și am continuat să bem toți trei, toată noaptea revelionului. Așa de rău mi-a părut că omul ăsta nu avea mai multe nume! Făceam și eu l-revelionul într-un colectiv mai mare.

Eu mai sărbătoresc revelionul în noaptea de 31 spre 1 Ianuarie și din alt motiv. În noaptea asta vine cu cadouri și Moș Gerilă. La mine a venit de-aseară, pentru că mă cunoaște mai de mult și sintem prieteni la toartă. A venit, a dat o raită cu privirile prin casă și mi-a zis:

— Aragaz cu trei ochiuri văd că ai, mașină de tocat carne, mașină de spălat rufe, frigider, frîgide de întins rufele pe balcon — ai. Zău, nu știu ce să-ți dau eu tie anul

„REVELIOANELE MELE”

de Nicuță TĂNASE

Prințul și de-aie invitajilor mei. A trebuit să dărim zidul dintre camere, să aduc de la o cantină mese și scaune...

De ce nu m-am pregătit eu pentru 193 de persoane? Vedeți ce lipsuri am?

La al 36-lea revelion a fost însă ceva mai vesel. Am culcat copilul (bunicii plecaseră în deplasare) și ne-am dus la restaurant. Cînd ne-am întors, televizorul era demontat în 18639 de bucăți, condensatorul și lămpile de radio erau în borcanele cu dulceață. Butelelia, cu bucătărie cu tot, era pe undeva prin vecini, iar pe acoperiș șapau pompierii de serviciu.

Pustiul meu, de 4 ani, lăsat singur acasă în noaptea de revelion, tocmai se chinuia să spargă cu magnetofonul meu Tesla tubul catodic al televizorului. L-am întrebat:

— Ce-ai făcut, Dănuț? Ce faci?

— Îl caut pe Așchiuță.

În schimb, revelionul l-am petrecut ca lumea.

Cel mai plicticos revelion pe care l-am petrecut în viața mea a fost al 37-lea. În ajun, I.L.L. ul a aprobat devizul cu repararea spațiului meu locativ. Au venit tovarășii de la I.R.C.R., au adus var stins, var nestins, nisip, pietriș, fier-beton, vopsele, scule, mă rog, de toate, le-au adus — cum zic — și le-au îngrămădit în apartament. Au dărâmat soba și multe altele. De ce nu m-am dus la prieten? Dar lucrurile mele din casă și materialele pentru care am semnat proces-verbal cine le păzea? Să fi încutat ușile? Păi nu le demontaseră dumnealor în ajun?

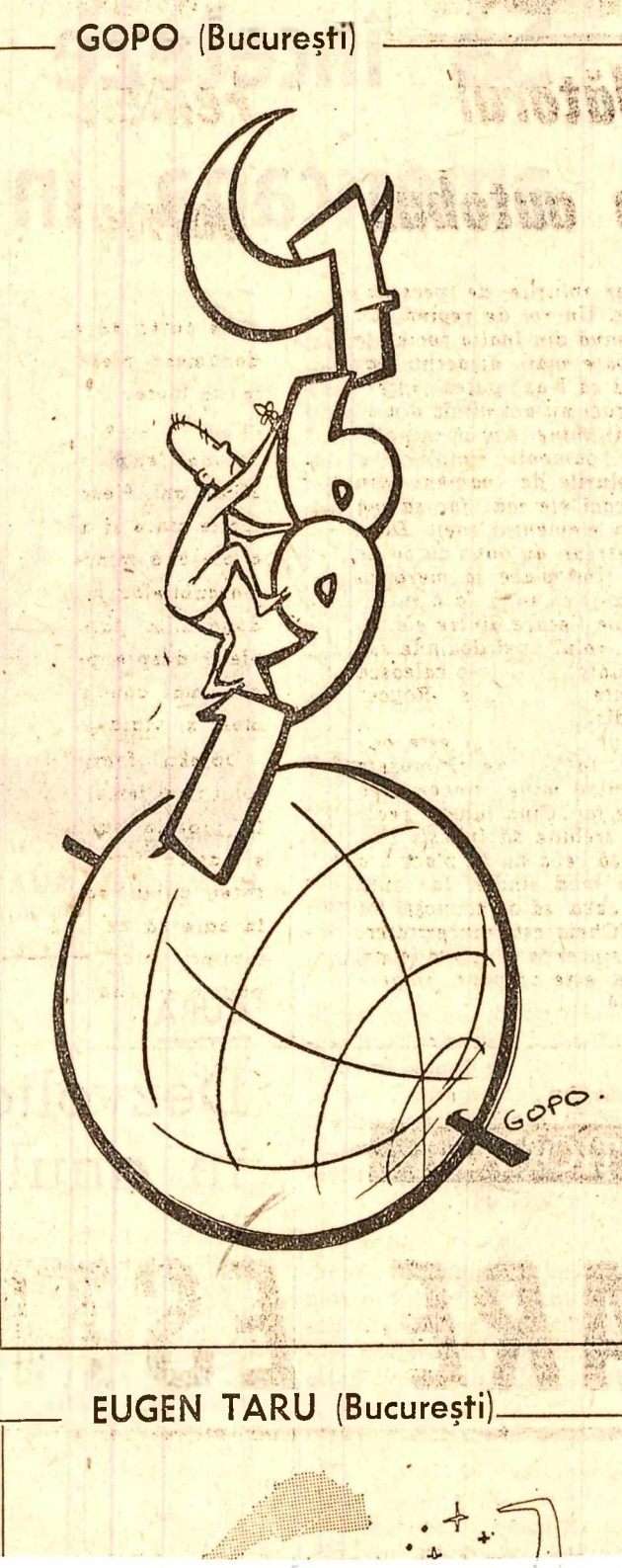
Cel mai hazliu revelion a fost al 38-lea. Ai mei plecaseră la țară și nu știu prin ce împrejurare pierduseră trenul. Stăteam

într-o noapte în camera mea și mă gândeam la ce să fac. Într-o clipă am văzut în fața mea un bărbat în uniformă de poliție. El mă privea și eu îl priveam. El avea în mână un dosar și în el erau toate actele mele. El mă privea și eu îl priveam. El avea în mână un dosar și în el erau toate actele mele.

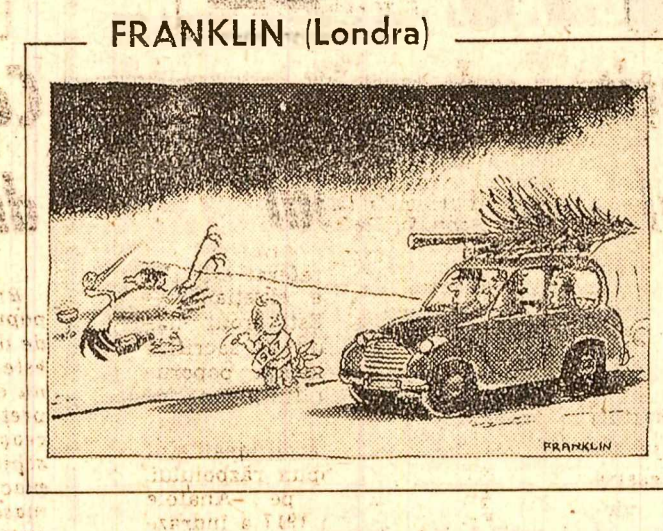
— Cum, nene, și eu o să am la anul barbă albă?

— Pareți mai îngrijorat decît anul trecut.

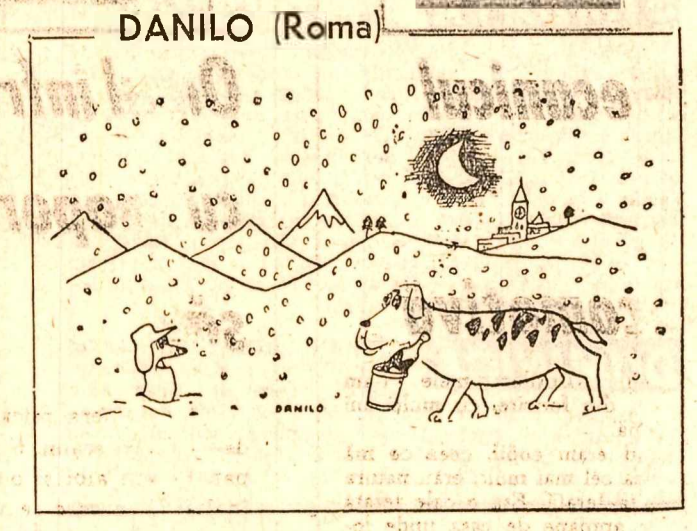
— Asculta, Dupond, îți propun să reluăm discuția despre mărirea salariului, după sărbători, în biroul meu.

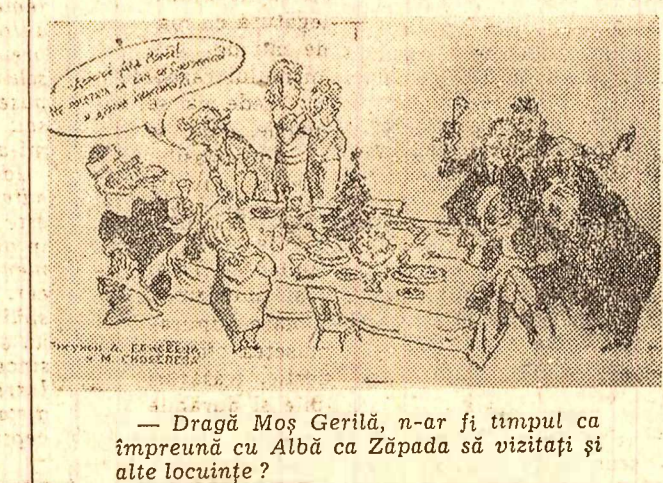
GOPO (București)

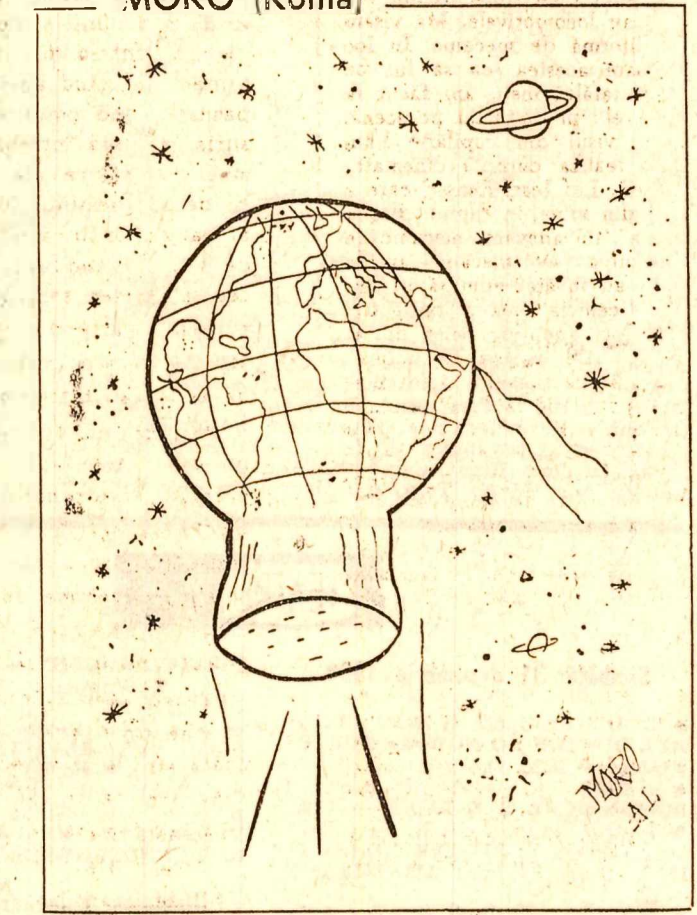
FRANKLIN (Londra)

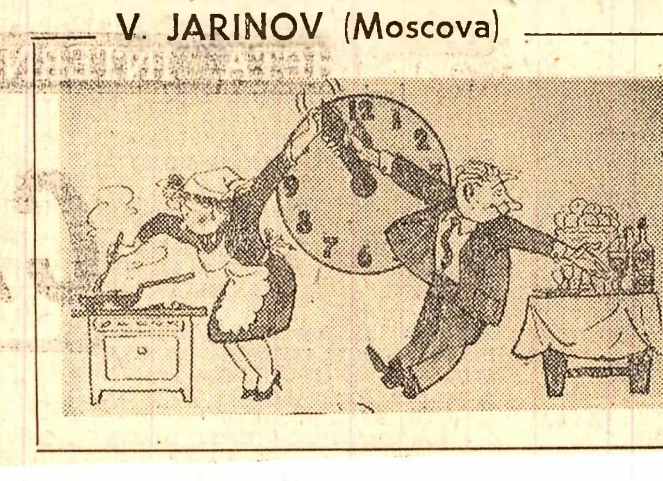
DANILO (Roma)

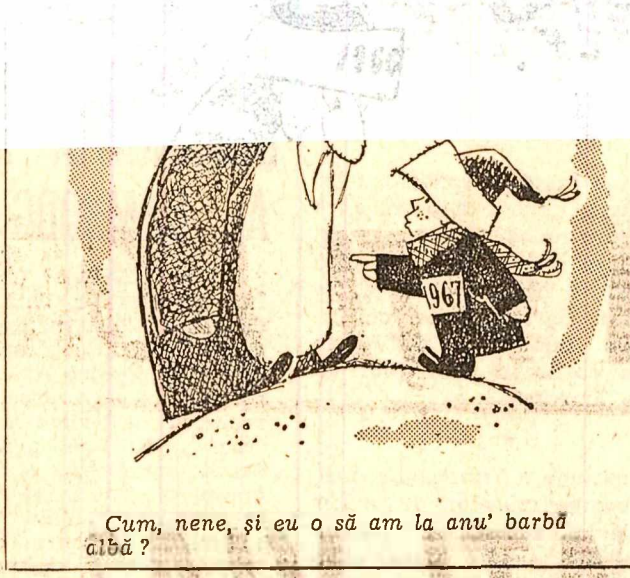
D. ELISEEV și M. SKOBELEV (Moscova)

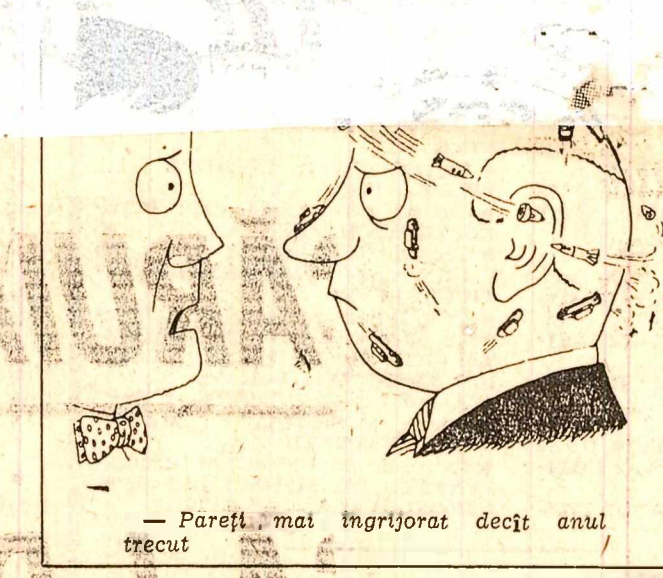
MORO (Roma)

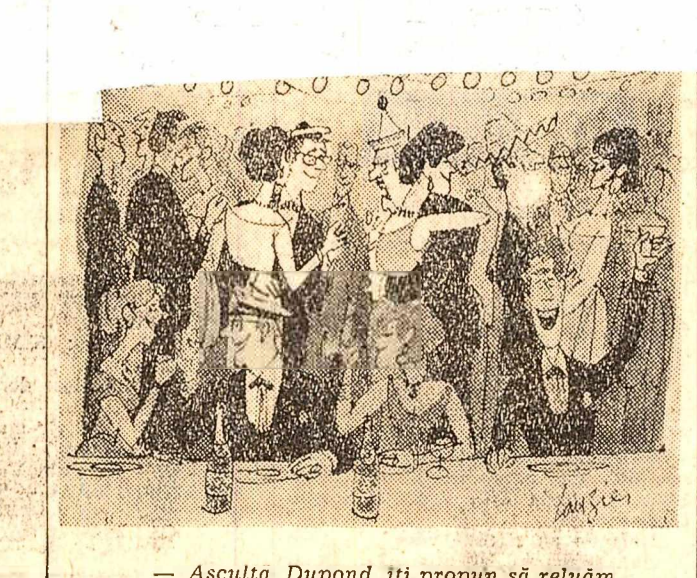
V. JARINOV (Moscova)

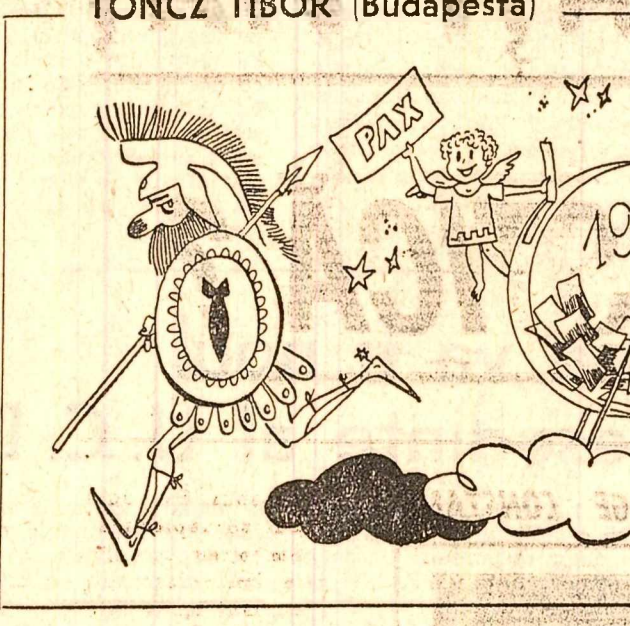
EUGEN TARU (București)

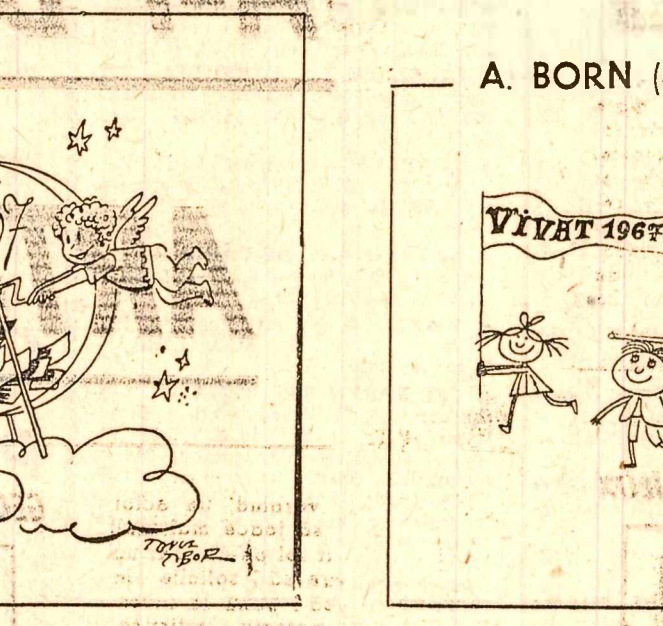
MAURICE HENRY (Paris)

LAUZIER (Paris)

TONCZ TIBOR (Budapesta)

A. BORN (Praga)

CONFESIUNILE LUI DARIE

(Urmare din pag. V-a)

7

„Deci și în „Pădurea nebură” v-ați folosit de realitate și nu de imaginație? Da. Și în „Pădurea nebură” și în „Jocul cu moartea” și în „Costandina”, și cu ațit mai mult în romanul — pe care tot via trebuși să-l împrăvesc într-o zi — „Rădăcinile sint amare”. Toate cărțile mele sint rupte din realitate, sau — dacă vă supără această formulare — cărți pe care le-a inspirat realitatea și nu-mi realitatea.

Nu sint lipsit de imaginație, numai că n-am nevoie de ea. Viața, într-un anume sens, a fost foarte generoasă cu mine. S-a deschis în fața mea, și eu am putut privi în adîncul-i.

Dar să ne întoarcem la „Pădurea nebură”. Mă aflam în orașul pomenit mai sus în campanie electorală. La o întrunire de cartier a luat cuvîntul și a vorbit foarte frumos despre mine o femeie neobișnuit de grasă. Din tot ce spunea reieșea că ea m-a cunoscut bine atunci cînd — cum spunea ea — amîndoi am fost tineri. În timp ce femeia vorbea, mă chinuiau s-o recunosc și nu izbuteam. La sfîrșitul sedinței m-am apropiat de ea foarte tulburat și l-am mulțumit. Și-a dat repede seama că n-o recunoscusem și s-a năpustit asupra mea:

— Nu-i așa că tu nu mă recunoști?

— Nu, nu te recunosc. Iartă-mă, dar nu te recunosc.

— Eu sint... Anfilofia...

Revelion 56, 26 și 27

Antilofia! Cu mai bine de patruzeci de ani în urmă, pe cînd trăisem în acel oraș, o cunoscușem și pe Anfilofia. Orașul acela de pe malul rîului Vedeia era plin de fete. Fusesem chiar ușor îndrăgostit de Anfilofia. O singură seară mă plimbam cu ea la braț, pe sub lună și pe sub castan. Vinsesem s-o string ușor în brațe și s-o sărut. Imi fusesem trîcă... Fîcă să nu se rupă în două cînd o voi stînga în brațe. Fîcă să nu-i sorb sufletul dacă voi sărut-o. Era subțire ca trestia. Și puțină... puțină. Iar acum se afla în fața mea o femeie bătrînă și foarte grasă...

Cînd te inspiri din realitate, ai acasă în fața ta două bătrîni pe eroii pe care i-ai de-acris înseri, frumoși, romantici...

Am pomenit ceva mai înainte de Costandina. Povestirea a plăcut mult și a apărut și ea tradusă în cîteva limbi străine. Modelul mi-a fost soră de suflet, și numele ei adevărat era Cristina. Era mărunțică de statură, ochesă și foarte energică. Era membră a unei cooperative agricole de producție de pe Valea Călmățuțului. A murit acum doi ani.

Am un material de viață bogat, am trecut prin multe. Care voi avea timp să mă salvez ceva din uriașul meu bogal de viață și să mă scriu o carte, două? Nu știu. Și nici nu vreau să știu.

Cred că atunci cînd scriu minciună este condus de adevărul vieții și de un anume simț artistic. Fîrește, de multe ori mi-ai fi plăcut ca acest anume simț să fie mai sigur.

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR RADIOFONICE

31 decembrie 1966 — 2 ianuarie 1967

SIMBATA

Între orele 19.30-5.00, pe stăruie de radioprogram special de revuedu, care va cuprinde o varietate de emisiuni cum sînt: „Plugișorul”, momente distractive, răsăse, cuplete și scenețe umoristice, muzică populară, ușoară și dans, etc. În cadrul concursului artistilor populari Ștefan Ciobărașu, Mihail Gheorghiu, Gheorghiu Gărgău, Mircea Ciuraru, Horia Ciulescu și alții. Printre interpretii muzicii ușoare și de dans se află: Doina Badea, Margareta Păstaru, Gică Petrescu, Constantin Drăghici, Dan Spătaru, Iliea Cerbacev, Compline Ștefan, Anca Agemolu, trio Grigoru. De asemenea, în program: cîntăreți și orchestre de peste hotare.

DUMINICA

PROGRAMUL I: Muzică la început de an (6.00). Moment special: Urare de Anul nou — versuri de Tudor Arghezi (8.30). Cîntece de urare (9.40). An nou, melodii noi — muzică ușoară (9.55). Măestri ai cîntecului românesc: Fănică Luca (11.35). Autograful muzical Gigi Marga (11.40). Estrada duminicală (12.35). Răspuns la Întrebările de la săptămîna anterioară (14.45). Cîntec de zăpădă, un derdelus și săniuta superșonică. Emisiune muzicală distractivă pentru copii (17.00). Interviu muzical: Marcela Rusu cu... Marcela Rusu (18.40). Carnavalul operetei (19.00). Concertul noutăților din orchestra de estradă a Radioteleviziunii (21.25). Muzică de seară (22.10). PROGRAMUL II: „An nou la cabana” — muzică ușoară (8.21). În lumea operetei, comice cu Magda Ianculescu, Iolanda Mărculescu, Dan Iordăchescu și Constantin Gabor (8.45). „Pomul de iarnă” — cîntece pentru copii (10.15). Patruzeci de minute în jurul globului — muzică ușoară (10.35). Din cîntecul preferat ale M. Lăzărețu (12.45). Autograful muzical Pomplia Stolan (14.40). Melodii de Nicolae Kirulescu (15.00). La microfon, Flavia Burefi (15.15). O surpriză pentru iubitorii de folclor (15.45). Cîntec Constantin Drăghici (17.00). Interpret de operă: Aria Florescu, Zenaida Pally, Petre Ștefănescu-Goangă (17.15). Melodii-magazin (18.00). Cîntec Anca Agemolu, Salvatore Adamo și formațiile Paul Ghențer și Sergiu Malagamba (19.20). Române cu versuri de Eminescu, Alecsandri, Vlahuță, Cosbuc și Goga (19.45). Muzică ușoară de Florian Delmar, Noru Demetriu și Ștefan Dinciu (20.10). Teatru scurt, Premiera „Monopolul alcoolului” — Dramaturgie după schițele Atmosferă incertă și „Cam tirziu” de I. L. Caragiale (20.30). Vă invită la dans Iliea Cerbacev, Alin Noreanu, Anda Călugăreanu, Maria Toldy și Claude Francois (21.10).

TEATRE

Simbătă 31 decembrie 1966
● Teatrul de Operă și Balet: AMORUL DOCTOR — O NOAPTE FURTUNOASĂ — 19.30.
● Teatrul de stat de operetă: LOGODNICUL DIN LUNĂ — 19.30.
● Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Comedia): REGELE MOARE — 19.30 (sala Studio): CASTILIANA — 19.30.
● Teatrul „C. I. Nottara” (sala Magheru): O NOAPTE FURTUNOASĂ — 19.30 (sala Studio): ABSENTA UNUI VIOLONCEL — 20.
● Teatrul evreiesc de stat: INTELEPTII DIN HEEM — 20 (sala din MAROCUL VICTOR).

LUNI

PROGRAMUL I: Compoziții Temistocle Popa și Aurel Giroveanu vă oferă un buchet din opere de Filaret Barbu, Ion Hurlari-Darce, Florin Ciomari (9.40). Interpreti de frunte ai muzicii noastre populare: Nicu Stănescu și Traian Lăscuț-Figarașu (10.30). Melodii de Vasile Veselovski (10.45). File dintr-o nouă Română pitorească (Monia) de proză și versuri (11.00). Căntecul interpretat de Ion Stoian și Joseph Schmidt (11.20). Solistii Luminița Dobrescu, Cristian Popescu, Puica Girosanu și formațiile Alexandru Avramovici și Jean Claude Casadesu (11.35). Albumul succeselor — muzică de estradă (14.00). Concertul orchestrei de muzică populară a Radioteleviziunii. Solisti: Angela Moldovan, Ion Lucaș (15.20). Revista noutăților de muzică ușoară (15.35). Autograful muzical Dorina Drăghici (16.15). O neuitată interpretă a folclorului nostru: Maria Tănase (montaj) (16.30). La microfon, Inerjeza (emisune pentru tinerii ascultători) (17.00). Revelionul artistilor (fantezie radiofonică) (18.00). Muzică ușoară cu Jean Păntuciu, Violeta Villas și formația Richard „Oșcanitzki” (18.50). Din compozițiile lui Vasile Vasiliache și Ion Vasilescu (19.10). PROGRAMUL II: „Răvase pe zăpădă” — muzică ușoară (9.50). Retransmisiunea concertului din 31 decembrie 1966 al orchestrei simfonice și al corului Filarmonic de stat „George Enescu”, dirijată de Mircea Basarab, Dirijorul corului, Vasile Pinteț (11.00). Muzică ușoară cu George Bunea, Șchela și Dan Spătaru (12.45). Concert de prinz (13.30). Cine știe cântă. Concursul: „Comedi celebră”. Participă reprezentanți a două întreprinderi din orașul Pitești (14.30). Concertul nr. 2 în Do minor pentru pian și orchestră de Rahmaninov, Solist, Dan Grigore (15.25). Autograful muzical Margareta Păstaru (17.15). Muzică românească interpretată de peste hotare (17.45). Matineu dansant (18.00). Pe strune de vioară: Jean Inescu (18.45). Solisti de muzică ușoară: Aurea Urziceanu, Richard Anthony, Ilona Motica și Remo Germani (19.30). Moment folcloric: Sofia Popa (20.00). Teatru radiofonic. Premiera „Visul unei nopți de iarnă”. Adaptare radiofonică după comedia lui Tudor Mușatescu (20.30). Moment poetic. Fabule în lectură actorilor Ion Fintescu și Radu Beligan (22.30). „Cînd strugurii se coc” — suită de balet de Mihail Jora (orchestra simfonică a Radioteleviziunii, Dirijor, Iosif Conta) (22.40).

ZENTAT DE ARTISTI DIN R. S. CEHOSLOVACĂ

16: 19.30

Luni 2 ianuarie 1967

● Teatrul de stat de operetă: SECRETELUI MARCO POLO — 19.30.
● Teatrul Național „I. L. Caragiale” (sala Comedia): VLAICU VODĂ — 10. EURIDICE — 15. VEDERE DE PE POD — 20. (sala Studio): O FEMEIE CU BANI — 10. CASTILIANA — 19.30.
● Teatrul de Comedie: CAPUL DE RĂTOI — 10.30. TROILUS ȘI CRESIDA — 15.30. RINOCER — 20.
● Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” (sala din Bd. Șchitu Măgureanu nr. 1): UN TRAMVAI NUMIT DORINȚĂ — 10.30. O DOINĂ GREELINE nr. 76 A: TACHE, IANKE ȘI CADIR — 19.30.
● Teatrul „C. I. Nottara” (sala Magheru): COLOMBE — 10. O NOAPTE FURTUNOASĂ — 19.30. AU FOST ODATĂ DOI GREELINE nr. 76 A: TACHE, IANKE ȘI CADIR — 19.30.
● Teatrul „C. I. Nottara” (sala Magheru): COLOMBE — 10. O NOAPTE FURTUNOASĂ — 19.30. AU FOST ODATĂ DOI GREELINE nr. 76 A: TACHE, IANKE ȘI CADIR — 19.30.
● Teatrul de Comedie: CAPUL DE RĂTOI — 10.30. TROILUS ȘI CRESIDA — 15.30. RINOCER — 20.
● Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” (sala din Bd. Șchitu Măgureanu nr. 1): DRAGĂ MINCINOSULE — 19.30. SONET PENTRU O PĂPUȘĂ — 10.30. SONET PENTRU O PĂPUȘĂ — 10.30. SCAUNEL — 20.
● Teatrul Mic: INCIDENT LA VIGHI — 19.30.
● Teatrul evreiesc de stat: INTELEPTII DIN HEEM — 20.
● Teatrul „Tandărică” (sala din Calea Victoriei): IARMAROCUL PITICULUI CLIP — 11.
● Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” (sala Savoy): REVISTA DRAGOSTEI — 11.20. (sala Victoria): COLIBRI MURARI — 11.20.
● Ansamblul artistic al Unității Generale a Sindicatelor: MAGNETUL TÎNĂRII — 20.
● Teatrul de stat: SPECTACOL PREZENTAT DE ARTISTI DIN R. S. CEHOSLOVACĂ — 10; 16; 19.30.

CINEMA

1 ianuarie 1967
16.15 — Filmul artistic „Haiducii” — producție a studioului „București”.
18.00 — „La mulți ani, copii!” — emisiune muzicală-distractivă.
19.00 — Teledurata de seară.
19.15 — Dincolo de micul ecran — film „Realizări” de Studiul de Televiziune.
19.35 — Selecții din programul de Revelion 1967.
22.45 — Spătaru, care ne-a vizitat în orașul Săntănteni.
23.00 — Teledurata de noapte.
23.20 — Închiderea emisiunii.

2 ianuarie 1967
18.00 — Pentru copii și tinerii scolari: „Wax și Gips” — film de Nicolae Mănescu.
19.00 — Teledurata de seară.
19.15 — Selecții din programul de Revelion 1967.
20.00 — Varietăți, contra-variantă. Transmisiune de la Teatrul de Operă și Balet din București.
— În pauză: „Mimetismul” — film.
22.45 — Teledurata de noapte.
23.00 — Închiderea emisiunii.

1 ianuarie 1967
● GOLGOTTA — cinemascop: PATRIA — 10; 12.15; 14.30; 16.45; 19; 21.15.
● NEVESTE PERICULOASE — cinemascop: REPUBLICA — 8.15; 10.15; 12.30; 14.30; 16.45; 19; 21.15. BUCUREȘTI (completează Marea Sarmată).
● MAREA NEAGRĂ — 8.45; 11.15; 13.45; 16.15; 18.45; 21.15. MODERN (completează Orizont științific nr. 7) — 9; 11.15; 13.45; 16.15; 18.45; 21. FEROVIAR — 8.30; 10.45; 13; 15.15; 17.30; 20. EXCELSIOR — 9.45; 12; 14.15; 16.30; 18.45.
● FALSTAFF: LUCEAFĂRUL (completează Orizont științific nr. 7) — 10; 12.30; 15; 17.30; 20. POPULAR — 15.30; 18; 20.30.
● CONTELE DE MONTE CRISTO (ambele serii): CINEMATECA — 10; 13.30; 16.30.
● CUMHIRE: CAPITOL — 9; 11; 13; 15; 17; 19.21.
● RIDEUM CU STAN ȘI BRAN: FESTIVAL (completează A cui e sosea?) — 9; 11.15; 13.45; 16.15; 18.45; 21. GRIVITA — 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21. ARTA (completează Comitetul de constituire a Consiliului Național al organizației de pionieri) — 9; 11; 13; 15.30; 18; 20.30. MELODIA (completează Poduri peste timp) — 9; 11.15; 13.30; 16; 18.30; 20.45.
● IN GENUNCHI MA ÎNTORC LA TINE — LUMINA — 8.45; 11; 13.30; 15.45; 18.15; 20.45.
● OMUL DIN RIO: VICTORIA — 8.45; 11; 13.30; 16; 18.30; 21. DRUMUL SĂRII — 11; 13.30; 16; 20.30. BUZESTI (completează Vox Maris) — 10; 12.45; 15.15; 18; 20.45. MIORITA (completează Constituția de constituire a Consiliului Național al organizației de pionieri) — 9; 11.15; 13.30; 15.45; 18; 20.30.
● ANTONIUS ȘI FANTOMAS SE DEZLĂNTUIE — cinemascop: CENTRAL — 8.45; 12.30; 16.15; 20.
● ZORBA GRECUL UNION — 12.30; 15.15; 18; 20.45.
● PROGRAM PENTRU COPII: DOINA — 10.30.
● FAUST XX — DOINA (completează Copiii, iar copiii) — 11.30; 13.45; 16; 18.15; 20.30; UNIREA (completează Pînă) — 10.30; 15.30; 18; 20.30.
● LOCOMOTIVA FURATĂ — INFLORIN ȘI NOI CU TARA — PUSCA ȘI UNIDA — ROBINSON.

Numărul următor al ziarului nostru va apărea marți 3 ianuarie 1967

VIATA INTERNAȚIONALĂ

OPINIA PUBLICĂ MONDIALĂ CERE CU HOTĂRÎRE:

Să înceteze agresiunea americană în Vietnam!

● Agenția France Presse semnalează că mișcarea de protest a parlamentarilor britanici împotriva bombardamentelor aviației S.U.A. asupra R. D. Vietnam a luat o nouă amploare prin publicarea în ziarul „Times” a unei scrisori semnata de trei deputați laburisti și prin demersul a doi deputați liberali pe lângă primul ministru Harold Wilson.

Semnatarii scrisorii publicate în „Times” sînt Emmanuel Shinwell, președintele grupului parlamentar laburist și un alt personalitate care mai influente din aripa dreaptă a partidului, Philip Noel-Baker și John Mendelson, din aripa stîngă a partidului.

În scrisoare, după ce se face o referire la mărturia lui Harrison Salisbury, redactor șef adjunct al ziarului „New York Times”, aflat în prezent la Hanoi, se spune: „În această situație tragică este imperativ ca Anglia să-și ridice glasul pentru a protesta împotriva politicilor urmate în prezent” (de S.U.A. în Vietnam).

Pe de altă parte, doi deputați liberali și unul din conducătorii studenților liberali au depus, la reședința primului ministru din Downing Street nr. 10 o scrisoare în care li cer „să disocieze din nou guvernul englez de bombardarea obiectivelor civile în Vietnam”.

La Johnson's City (S.U.A.) a avut loc zilele trecute o demonstrație de protest împotriva agresiunii americane în Vietnam

● Organizația denumită „Comitetul din Ottawa pentru încheierea războiului din Vietnam” a cerut guvernului canadian să înceteze vânzarea de material de război către S.U.A.

● Studenții din 100 de universități americane au adresat președintelui Johnson o scrisoare în care exprimă „profunda lor neliniște” în legătură cu atitudinea guvernului S.U.A. față de războiul din Vietnam. În scrisoare sînt scoase în evidență contradicțiile existente între declarațiile oficiale ale guvernului S.U.A. privind maniera de a duce războiul și tapetele reale.

CUBA

Dezvoltarea economiei în anul 1966

HAVANA 30 (Agerpres). — În anul 1966, în Republica Cuba au intrat în funcțiune două mari termocentrale — „la Mariela și Rente. Altele centrale electrice se află în construcție la Cienfuegos, Nuevitas și Anabani.

În diferite localități din Cuba se construiesc și se repară câteva zeci de uzine, dintre care cîteva au intrat în funcțiune în 1966.

În agricultura cubană, principalele eforturi au fost îndreptate în 1966 spre eliminarea monoculturii. Fiește, pe primul loc în agricultură cubană continuă să se situeze totuși cultivarea trestiei de zahăr și producția de zahăr, dar un element nou în acest domeniu îl constituie eforturile de mecanizare a recoltării.

BANI PE APA SÎMBETEII

Instalarea Căminului Atlantic — evacuat la Paris — Bruxelles înghiiți fonduri. După care, un miliard a fost cheltuit pentru construirea în cartierul Heysel a sediului definitiv. Nu-i păcat de bani? Nu s-au irosit de dolar în cei circa 15 ani de existență a N.A.T.O.? În orice caz, după experiența franceză, după „entuziasmul” cu care belgienii au primit mutarea, mulți occidentali consideră imprudent să se jongleze cu noțiuni ca „definitiv” cînd e vorba de sediu N.A.T.O.

Leacul amneziei

Patru oameni au fost tratați cu succes de amnezie. E plătescă muncile învenite de peste țara, mulți muncitori au părăsescă întreprinderea semn de protest cîteva zile. La așa boală, așa leac.

Cadoul arhivarului

Un arhivar din Londra a dat un cadou prețios: arhivarul și o colecție de desene, Smith, o călătorie. Obiecte aparținuse pe vremuri lui Cecil Rhodes, colonul anglo-rodosian l-o fi detinut pe arhivar să facă un semene cadou. Căci, s-o fi gin dît bîtrînul, va mai fi nevoie de multă comedie până cînd Anglia va lasa măsuri eficiente împotriva rasistilor.

„Sărbătoarea”

Guvernul s-a cotoșat în țară ca în zilele de 3 ianuarie. „Zi” impozitelor. Cu această ocazie vor fi luate măsuri atît „stimuleze” pe cetățeni în platimile lor. Într-o țară, „sărbătoare populară”.

DECLARAȚIA M. A. E. AL CAMBODGIEI

PNOM PENH 30 (Agerpres). — Într-o declarație dată publicității de către Ministerul de Externe al Cambodgiei în legătură cu intențiile Ministerului Apărării al Coresud de a expedia trupe în regiunea sud-vietnameză de la frontiera cu Cambodgia, se spune: expediția forțelor sud-coreene în apropierea frontierei cambodgiene însoțită de regimul sud-coreean se pregătește pentru concentrarea trupelor sale în regiunea de frontieră a unui stat neutru, comișionat astfel o violare flagrantă și a tuturor principiilor dreptului internațional. Ea reprezintă o nouă încercare a conducătorilor de la Seul de a exercita, împreună cu ceilalți agresori din Vietnamul de sud, o presiune intolerabilă asupra Cambodgiei neutre cu scopul de a o forța să renunțe la politica sa de neutralitate.

„I. P. C. este responsabil de impasul actual”

NEW YORK 30 (Agerpres). — Răspunzător unui atitudinii tendințioase atribuite Americii, de către o serie de ziare americane, delegația siriană la O.N.U. a dat publicității un comunicat în care arată că „numai aroganțele companiei „Iraq Petroleum Company” pentru obținerea de profituri nelimitate și beneficii ilegale este responsabilă de impasul actual”. Guvernul sirian nu cere decît să fie compensat pentru redevențele care nu i-au fost plătite timp de zece ani. datorită metodelor de calcul folosite de compania irakiană de petrol. Problema justiției cereților siriene, arată comunicatul, rezidă și în faptul că

Cine va fi noua președinte al U. C. D.?

BONN 30 (Agerpres). — O nouă problemă constituie în prezent subiectul unor discuții în Uniunea creștin-democrațică din R.F.G. și a numele alegerea noului președinte al partidului. Acest post a fost deținut pînă în prezent de fostul cancelar Erhard, care și-a manifestat intenția de a se retrage, exprimînd totodată preferința sa de a fi succedat de Josef Hermann Dufhues, președintele federației creștin-democrațe din landul Renania de nord Westphalia. Dufhues a și anunțat că își va prezenta candidatura. Pe de altă parte, se crede că

Rasiștii își dau mîna

PARIS 30 (Agerpres). — Ministrul economiei al Republicii Sud-Africane, N. Diederichs, a confirmat că Africa de Sud va continua să aibă relații comerciale normale cu Rhodesia, nesocotind sancțiunile economice stipulate în rezoluția adoptată de Consiliul de Securitate al O.N.U. Luind cîntinul la o conferință de presă, Diederichs a declarat că „consideră că problema rhodesiană privește numai Anglia și Rhodesia și de aceea nu va accepta nicodată un boicot sau represiuni împotriva Rhodesiei din partea altor națiuni”.

Musafir idori

Harold Holt, prim-ministru australian, a anunțat, sîmbătă trecută, că seful regimului chinezesc, Zhou Enlai, va vizita Australia în luna iulie. Holt, care a fost în Australia în legătură cu chestia, salo-poliției australiene, ur, Calvo a declarat: „Ziua cîntinului va pune piciorul pe întul nostru va trebui proclamată și doliu național. Premierul Hoia colina dînsul nu trebuie să aibă 40 sută din alegătorii s-aus politicieni salo-vietnam”.

ANKARA. Ministrul de externe turc, İhsan Caglayan, a declarat în Parlament că guvernul examinează cu seriozitate măsuri menite să prevină o posibilă bazelor americane din Turcia pentru o intervenție în Orientul Mijlociu. Ministrul a precizat că Turcia promovează o politică de prietenie față de toate țările arabe.

CIUDENA DE GUATEMALA. Guvernul guatemalteco a hotărît prelungirea stării de asediu — introdusă la 2 noiembrie pentru o nouă perioadă de 30 de zile.

ROMA. Ministrul muncii și prevederilor sociale din Italia, Giacinto Bosco, a făcut o declarație presei în care, referindu-se la somajul din Italia, a menționat că în anul 1965-1966 numărul brațelor de muncă angajate în Italia s-a redus față de anul 1964 cu 400.000. Ministrul a menționat că guvernul va lua în 1967 o serie de măsuri în vederea reducerii somajului.

OSLO. Exporturile gîel au fost în anul 1963 miliarde de coroane gîel, iar importul de lîard.

PARIS. Peste 1.000 „Gîel” din Bordeaux clară gîel. Muncitori primă protestului împotriva administrației împotriva sancțiunilor împotriva concedierii.

BAGOTI. Un avion paravanat a fost în curs de zbor în apropiere de localitatea Sana Augustin din cauza tîrîne favorabil. Nu a fost găsit un „mășinăuitor”.